

Nhờ Mẹ đến với Chúa

Số tháng 9/2015
muoichodoi.info, tinthac.net
LƯU HÀNH NỘI BỘ

Exaltation of the Holy Cross

Birthday Blessed Virgin Maria

ARCHANGELS

Michael
Gabriel
Raphael

Mừng Sinh Nhật Đức Maria 8/9

CÂU CHUYỆN TỪ NHỮNG DÒNG MÁU

Sinh Nhật
Đức Mẹ, thiện
nguyện Tin Thác
không có hoa nến
dâng Mẹ, cũng
chẳng có điều kiện đi
hành hương đó đây
để cầu khẩn Mẹ.

Thôi thì dâng lên Mẹ "câu chuyện từ những dòng máu" để làm món quà mừng Mẹ. Đó là câu chuyện của một con người, hay nói chính xác hơn là một dòng máu nóng mạnh mẽ biểu trưng của Lòng Thương Xót. Tình thương của con người quả thực là món quà Thiên Chúa ban tặng. Tình yêu thương ấy xuất phát từ trái tim chân thành gạt phăng mọi sự khổ đau trên cõi đời. Tình yêu thương ấy mạnh mẽ đến mức có thể khiến một con người sẵn sàng hy sinh dòng máu của mình dâng dâng mười mấy năm trời để nuôi sống mẹ hiền...

Trưa. Sài Gòn đổ nắng bỏng bất chợt muốn chuyển mưa. Trời tối sầm và cái ngách nhỏ dẫn vào khu trọ gần chi hội người mù xã Tân Hiệp như sâu hút heo hơn, như nuốt chửng cái dáng nhỏ bé của người đàn bà tắt tả đi vô dãy nhà trọ.

Chị máng bao đồ chứa linh kính những vỏ chai nhựa lên tường, dọm miếng tính hỏi vọng vô nhà trọ cánh cửa mở hờ, thì từ trong nhà có tiếng ho, rồi tiếng má chị hỏi vọng ra đây âu yếm:

- Về rồi đó hả Trinh? Sao con đi bộ? Xe đâu hả con?

Chị cười, đẩy cửa vô nhà cười rộn rã :

- Con cho xe đi nghỉ chơi rồi, bắt nó cày hoài với mình sao chịu nổi má!

Bàn tay chị giấu vội tờ biên lai cầm đồ vào túi quần. Mẹ chị thoáng nhìn thấy. Buông tiếng thở dài, người mẹ già dựa lưng vào vách nín cơn ho, ngập ngừng:

- Người ta giao cho con giỏ đồ về giặt hả? Thôi nghỉ đi con, kéo rồi kiệt sức.

- Không sao đâu má, con khỏe mà. Người ta thương quý mới giao. Mình không giặt liền, lỡ người khác dành thì mất mối.

Rót cho mẹ già ly nước, chị lui cui quay ra với thau đồ. Đôi bàn tay chai rám của người đàn bà nhẹ nhàng chà vạt áo lụa của người ta. Mẹ chị có lý khi khuyên chị nghỉ ngơi, bởi vì chị vừa từ bệnh viện Chợ Rẫy về.

• Bán Máu Để Sống

Người đàn bà tảo tần có nụ cười vui và cánh tay rắn chắc tên là Nguyễn Thị Tuyết Trinh. Chị ấy gánh trên vai mình cả một số phận mà những người có cuộc sống may mắn bình thường không thể hình dung nổi.

Chị Trinh có gốc ở quận 8, cũng từng có chồng và có con, cũng từng có cuộc sống bình an. Nhưng khi chị ngót tuổi bốn mươi, bệnh tình lần lượt lấy đi người chồng, rồi đưa con, cho dù chị đã bám viện như bám nhà, và nhà cửa thì qui đổi ra tiền viện và tiền thuốc.

Trắng tay, trắng đời bởi tang chế, chị về tìm nương nơi cánh tay mẹ già, vậy mà cánh tay mẹ già cũng yếu đuối quá rồi. Cánh tay mẹ già chẳng thể là nơi để chị có thể thanh thản dựa vào như thời thơ bé. Thời gian, bệnh tật tàn phá con người ta sao mà kinh hãi. Mẹ của chị nay già yếu lắm rồi, cũng mang trong mình cả chục căn bệnh, thành ra chị Trinh vẫn chưa thể dừng chân mà nghỉ ngơi được. Chị lại phải lao vào cuộc chiến sinh kế để nuôi mình, nuôi mẹ, và nuôi thuốc chữa bệnh cho mẹ.

Ngần ấy năm mẹ bệnh cũng là ngần ấy năm chị Trinh biết đến cụm từ “bán máu”. Hành trình bán máu của chị thấm thoát đã bước sang năm thứ mười. Chị kể về hành trình kinh hoàng đó một cách hồn nhiên nhẹ tựa bóng cây xa xăm nào đó. Những năm đầu dần thân vào nghiệp bán máu, chị bị bác sĩ chê lên chê xuống, vì có lúc chị xuống cân, sức khỏe không đảm bảo, như cái cây bị những vết cứa làm cho chảy nhựa ra thì cũng chẳng mấy chốc mà mục ruỗng đó thôi.

Dần dà chị nghĩ ra cái mẹo để có thể bán máu được. Chị lên một “chiến lược” giữ cho cơ thể lúc nào cũng đủ tiêu chuẩn để các bác sĩ chấp nhận lấy máu. Đây là ăn thật nhiều cơm. Chị cố gắng ăn gấp đôi gấp ba lần sau mỗi đợt bán máu để duy trì trọng lượng cơ thể không bị sụt giảm. Nhà nghèo nên chị có ăn gấp nhiều lần, thì cũng vẫn là những hạt cơm không khô khốc, đâu có thịt thà cá mú bỏ dưỡng. Ăn thêm một chén cơm là giảm đi một phần nguy cơ sụt cân, là tăng thêm cơ hội được bán máu vào lần sau. Ăn nhiều tinh bột thì tự nhiên người phốp pháp lên, mặc dù trong người chẳng có chất bổ dưỡng gì cả. Vì thế dù thân xác có phúng phính lên thì cũng chỉ như cái xác được bơm đầy hơi vậy, yếu vẫn hoàn yếu.

Kệ, mình yếu mình mệt là chuyện ở nhà, đến kỳ gặp bác sĩ thấy mình cứ trắng bóc mập mập thì ông mua máu của mình. Thế thôi!

Nhờ cái “sách lược” làm nhiều người nghe qua phải chảy nước mắt đau xót như thế, chị hồ hởi khoe rằng đến giờ vừa chạm ngưỡng tuổi ngừng bán máu (55 tuổi), chị vẫn là người có nguồn máu rất tốt và được “biên chế” với bệnh viện để bán máu lâu dài.

Chị phải đi bán máu để sống, và sống để tiếp tục có máu mà bán. Ấy thế mà vẫn có những con người chẳng bao giờ phải đi bán máu, nhưng họ vẫn thấu đêm suốt sáng tự bòn rút sự sống, sức khỏe của chính bản thân một cách vô ích. Điểm đến của họ chẳng phải là bệnh viện này nhà thương nọ, mà là những quán Bar, những quán nhậu, những nơi ăn chơi khét tiếng. Nơi ấy những nam thanh nữ tú tự làm mục ruỗng chính bản thân bằng rượu, bằng thuốc lắc, bằng bạo lực, bằng những trò giải trí tanh hôi ngập ngụa trong vũng tội. Để rồi sau chuỗi ngày dài ăn chơi trụy lạc, xã hội được trả lại những cái xác vô hồn, những cái xác mà nhựa sống đã bị rút sạch bởi những cuộc ăn chơi trác táng. Có những người phải bán máu mưu sinh, thì trong những nơi ăn chơi người ta vừa chấp nhận mất tiền vừa chấp nhận mất máu. Thật là nghịch lý như thế...

Những đồng tiền bán máu chị Trinh kiếm được khó khăn đầy vơi. Cũng vì thế mà thật vất vả khi phải chi tiêu. Chị chắt chiu từng chút một, cầm tiền ra khỏi cửa bệnh viện sẽ là tính toán phân hao hụt do đi lại, rồi lại ngồi tiếc xót mấy đồng đi xe bus về nhà... Chị mua ngay chục trái trứng tươi cho mẹ tắm bổ, phần còn lại dành thuốc thang cho mẹ. Dăm bữa nửa tháng chị lại đưa mẹ đi bệnh viện lấy thuốc. Chồng hóa đơn thuốc thang cũng đầy theo năm tháng. Cứ

một lần đi bệnh viện thì số tiền bán máu ít ỏi kiếm được lại hết sạch theo những đơn thuốc.

Chị vẫn mỉm cười với sự thiệt thòi phải gánh chịu trong cuộc đời. Chị vẫn mỉm cười vì còn được rút ra những dòng nhựa sống khỏi cơ thể để lấy đó mà quy đổi ra sự sống cho mẹ mình. Chị chẳng còn ai thân thiết trên cõi đời này ngoài mẹ của chị. Mỗi buổi chiều chị từ chỗ làm thuê về, chị an lòng khi nghe tiếng ho khúc khắc của bà cụ. Mỉm cười nắm lấy bàn tay mẹ mình vẫn còn có chút da thịt dù bệnh tật hành hạ ngày này qua ngày nọ.

Chị cũng mỉm cười với chính sự đau đớn của bản thân. Mười năm hiến máu để lại những sự tàn phá chẳng thể vẫn hồi trong thân xác người phụ nữ có cái tên Trinh ấy. Thực tế là bác sĩ không mua trọn vẹn dòng máu của chị. Họ lấy máu của chị, trích lấy tiểu cầu để dùng, rồi trả lại cho chị dòng máu chẳng còn tí ti gì cái chất tiểu cầu quý giá ấy, cái chất mà người ta vẫn hay dùng trong những cuộc giải phẫu đất đỏ.

Tiểu cầu là chất đông máu trong cơ thể, nhờ nó con người có cơ chế đông máu. Chúa cho cơ thể loài người có tế bào tiểu cầu để nếu có những vết thương, họ sẽ không bị chảy máu tới chết. Dòng máu của chị sau khi rút hết tiểu cầu rồi được bơm trở ngược vào trong cơ thể, nó không còn chức năng đông máu nữa, thành ra những khớp xương giờ đây dễ chảy máu hơn bao giờ hết, và đã chảy máu thì sẽ chảy không ngừng, tim cũng phải làm việc mệt mỏi hơn vì dòng máu đã trở nên loãng hơn bình thường. Bây giờ người của chị thành tổ hợp của căn bệnh cao huyết áp và thấp khớp nặng nề, những di chứng để lại sau hàng bao năm trời bán máu.

Dù bệnh tật hành hạ liên miên nhưng Lòng Chúa Thương Xót vẫn bảo vệ giữ gìn dòng máu của chị được

sạch, được tốt để chị vẫn còn một cửa sổ trên đời. Một tháng tôi đã bán máu được hai lần, mỗi lần bốn trăm ngàn. Thế là một tháng chị có tám trăm ngàn từ việc bán máu, vừa đủ lo thuốc thang cho mẹ, và đưa mẹ đi bệnh viện một tháng vài ba lượt. Bệnh người già thuốc đắt đỏ, cứ một lần đi là mấy trăm ngàn tiền thuốc. Chị không ngại, miễn là mẹ chị bớt đau đớn bởi tật bệnh.

Những lo toan cuộc sống đâu thể giải quyết hết bằng dòng máu bán đi cho được, cho nên vừa từ bệnh viện về, dù rất mệt và yếu, chị đã phải lao ngay vào cuộc mưu sinh với những công việc nặng nhọc: giặt đồ thuê, dọn nhà thuê, rửa bát thuê. Liên tục bán sức lao động bằng đủ phương thế khác nhau thì mới có đủ sinh hoạt phí cho hai mẹ con, mà cũng chẳng thấm vào đâu cả, những việc ấy ngày nay có mấy mớ làm hết cả rồi, họa chăng có một vài người quen biết gọi chị làm mà thôi.

• An Nhiên Tự Tại

- "*Chẳng dám nhìn lên, cũng chẳng mong nhìn xuống, chỉ đơn giản là chấp nhận và sống, biết ngày nào hay ngày ấy thôi!*"

Chị nói với thiện nguyện Tín Thác như thế khi được hỏi làm cách nào chị có thể chịu đựng hết tất cả những sự bất hạnh như thế.

Phải rồi, chẳng thể nhìn lên để tự cảm thấy xót thương cho bản thân mình còn quá nhiều thiệt thòi cay đắng, mà cũng chẳng thể nhìn xuống khi mà dù bất hạnh của mình có là quá nhiều, thì đâu đó vẫn còn những mảnh

đời còn khổ ải hơn, khóc liệt hơn nữa. Thành ra hãy cứ an nhiên tự tại mà sống và chấp nhận. Chỉ cần mỗi sáng thức dậy thấy hai mẹ con còn được ở bên nhau, thế là quá đủ.

Định mệnh giờ đây an bài hai mẹ con chị Trinh như đảo ngược vị trí cho nhau. Người con gái tử mẫn vuốt tóc, nắm tay xoa chân người mẹ già bảy mươi mấy tuổi nói chẳng ra hơi. Chẳng khác chi hình ảnh người mẹ chăm nom con mọn. Từ vai trò con gái, chị Trinh nay thành một người mẹ, dang đôi tay vẫn còn dấu tích của những mũi kim lấy máu, chăm chút cho mẹ mình từng chút, từng chút một, dấu chỉ là hai thân xác bệnh tật còm cõi nương tựa vào nhau để tồn tại qua thế gian đầy rẫy sự khốc liệt của cuộc mưu sinh, hay nói đúng hơn là để sinh tồn.

Chị không phải là không nghĩ đến chuyện ngừng việc bán máu để giảm bớt sự hao mòn sức khỏe, cứu vãn lại chính tuổi thọ của mình. Nhưng mỗi thứ có cái giá của nó, và khiến chị không thể không đắn đo. Chị đã từng thử đi bán vé số, nhưng ngày ấy chị không có chút vốn liếng gì. Chị phải mua chịu vé số của đại lý. Tất nhiên đại lý họ cũng không nhân đạo gì, chấp nhận cho mình lấy chịu vé, nhưng lợi nhuận của mình sẽ bị cắt giảm. Và họ chỉ để cho mình những tờ vé lẻ, vé xấu. Đi phơi nắng cả ngày chẳng bán được bao nhiêu mà để mẹ ở nhà một mình chẳng yên tâm chút nào. Thế là chị lại thôi.

Người linh mục lắng từ khi biết hoàn cảnh của chị Trinh đã lập tức giao cho nhóm Tín Thác nhiệm vụ phải tìm gặp chị và có phương án hỗ trợ cụ thể thiết thực. Dù sao việc bán máu cũng không thể là cách kiếm sống lâu dài được. Chị đã có tuổi, lại ốm bệnh ngặt nghèo, đến lúc ngã gục xuống biết nương tựa vào ai, mẹ chị cũng chẳng còn chỗ nào dựa vào được nữa...

...Một thiện nguyện viên từng trải qua bao sự đòi mà giờ gặp hoàn cảnh này cũng không cảm lòng được, rung rung nước mắt: "Cuộc đời tôi đã từng chứng kiến bao nghịch cảnh, chính đôi tay này đã nhúng chàm, đã làm những sự cuồng ngông kiếm rất nhiều tiền. Nay tôi gác kiếm rửa tay tham gia nhóm thiện nguyện đi làm việc bác ái mong thấy cuộc sống tươi đẹp hơn. Nhưng quả thật câu chuyện của chị Trinh quá dữ dội vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi... Thật tôi không biết nói gì hơn. Tôi xin bỏ tiền túi tặng chị năm trăm ngàn để chị đi chuộc cái xe đạp về, dư chút chị mua đồ bồi dưỡng cho mẹ.

Anh quay đi, giấu không cho mọi người biết đôi mắt mình đang rung rung. Giọt nước mắt chực trào ra trên khuôn mặt phong trần của người đàn ông một thời đắm mình trong bão táp cuộc đời.

Thiện nguyện viên càng ghen ngào hơn, khi chị Trinh vô tư kể: "Cầm xe ở đây một ngày chỉ lấy tiền lãi năm nghìn thôi!"

Nụ cười vụt tắt trên gương mặt thiện nguyện, năm ngàn tiền lãi một ngày, gốc là hai trăm nghìn. Chẳng hóa ra một ngày lấy hai phân rưỡi tiền lời. Nếu quy ra một tháng tiền lời là sáu mươi phân. Cũng phải, là người kinh doanh có ai lại chịu thiệt bao giờ, làm gì có lòng thương xót!

Trước khi gặp chị, thiện nguyện viên tưởng sẽ gặp một người phụ nữ đáng thương, yếu đuối, than thân trách phận, tỉ tê xin giúp đỡ, rồi chúng tôi sẽ ngồi trò chuyện, lựa lời an ủi khích lệ chị...

Nhưng tất cả thiện nguyện viên đã im lặng khi nghe chị nói về cuộc đời mình, về sự chọn lựa khốc liệt khi phải bòn rút sự sống của chính mình để nuôi một ước mơ còn được có mẹ trên đời. Chúng tôi đã hoàn toàn câm lặng. Mọi lời nói của chúng tôi lúc này đều trở nên vô nghĩa. Trước

mất thiện nguyện Tín Thác bây giờ chỉ còn là một hình ảnh biểu tượng của Lòng Thương Xót. Một câu chuyện biểu trưng cho Lòng Thương Xót.

Trong ngày Sinh Nhật Đức Mẹ, thay vì đi hành hương với hoa nền tốn kém, thiện nguyện xin âm thầm trao tặng cho chị chút vốn (hai triệu đồng). Hai triệu này tương đương với khoảng 5 lần bán máu. Như vậy chị có thể giữ lại thêm một phần sức khỏe và tuổi thọ của mình. Chị cũng có thể nghĩ đến một phương cách sinh nhai nào đó từ nguồn vốn này để an tâm chăm sóc mẹ già mà, chẳng cần phải đi bán máu nữa.

Thiện nguyện Tín Thác cũng xin dâng lên Mẹ Maria lời cầu nguyện cho mẹ của chị. Xin Mẹ che chở gìn giữ bà cụ. Sau khi cầu nguyện, thiện nguyện gửi tặng chị những quà tặng tinh thần là nhíp cầu kết nối giữa hai mẹ con chị và Lòng Chúa Thương Xót: sách, ảnh, tràng chuỗi, băng đĩa và máy MP3 nghe 500 bài giảng lòng Chúa thương xót. Mong rằng những quà tặng tinh thần này sẽ giúp mẹ con chị vui hơn, tín thác vào lòng Chúa thương xót hơn.

Chia tay chị Trinh, thiện nguyện Tín Thác cứ nhớ mãi hình ảnh người phụ nữ đôi chân bước tập tễnh vì đau khớp, tay dắt chiếc xe đạp về lối có phòng trọ nhỏ tí teo. Trong phòng trọ ấy, mẹ của chị đang chờ, chờ đợi đứa con gái nhỏ trở về. Cô “con gái nhỏ” ở tuổi ngũ tuần ấy nay đã có chút niềm vui, có chút tia hy vọng từ những người chưa từng quen biết. Hy vọng ấy chẳng cần phải rút sự sống từ con người ta ra mới có thể tồn tại, hy vọng ấy bắt nguồn từ những bàn tay Tín Thác và trông cậy nơi lòng Chúa Xót Thương.

*Thiện Nguyện Tín Thác
Saigon một chiều mưa 2015*

Lễ Suy Tôn Thánh Giá 14/9

CHƯƠNG NGẠI CỦA THẬP GIÁ

“Trong khi người Do thái đòi hỏi những điềm thiêng dấu lạ, còn người Hy Lạp tìm kiếm lẽ khôn ngoan, thì chúng tôi lại rao giảng một Đấng Kitô chịu đóng đinh, điều mà người Do Thái coi là ô nhục không thể chấp nhận, và dân ngoại cho là điên rồ...” (1Cr 1,22-23)

Đôi Giòng Lịch Sử

Lòng yêu mến và tôn kính Thánh Giá đã có từ lâu trong Kitô Giáo. Người Kitô hữu có thói quen làm dấu Thánh Giá trên người và vật như dấu chỉ sự chúc lành. Giáo Phụ Tertuliano cho biết : “Bất kỳ làm một việc gì có ý nghĩa, người Kitô hữu đều làm dấu Thánh Giá.” Trong Giáo Hội Chính Thống Giáo, việc

làm dấu Thánh Giá được thực hiện bằng bàn tay phải với ba ngón tay: ngón trỏ, ngón chỉ và ngón giữa chụm lại, diễn tả niềm tin vào Ba Ngôi Thiên Chúa; còn hai ngón đeo nhẫn và ngón út thì sát vào nhau, để chỉ sự kết hợp của thiên tính và nhân tính của Chúa Giêsu. Tuy nhiên, ngày lễ dành để tôn vinh Thánh Giá mới có từ thế kỷ thứ 4.

Vào năm 326, sau khi tìm được di tích Thánh Giá, thánh Hélène, mẹ của Hoàng Đế Constantin, đã cho xây cất hai đền thờ, một tại Mộ Thánh ở Thánh Địa và một tại núi Calvario. Lễ khánh thành và cung hiến hai đền thờ này được tổ chức trọng thể vào hai ngày 13 và 14 tháng 9 tại Giêrusalem.

Vào thế kỷ thứ 6, Khosroès I (531-579) là vua Ba Tư đánh thắng quân của đế quốc Roma ở Phương Đông. Quân Ba Tư chiếm đóng, tàn phá Thánh Địa, và cướp đi cây Thánh Giá thực ở Giêrusalem.

Heraclius (575-641) là con của tổng trấn thành Carthage, là vị tướng tài giỏi mới 35 tuổi. Ngày 3-10-610, vị tướng trẻ này lật đổ bạo chúa Phocas, nắm quyền ở Constantinopoli, lên làm hoàng đế Byzantin, lấy hiệu là Heraclius I (610-641).

Ngày 12-12-627, vua Heraclius đã anh dũng điều

khien trận đánh rượt đuổi vua Khosroès I đến Ctésiphon. Tại đây, con trai của Khosroès là Siroes Shirva đã giết cha và giao nộp Thánh Giá thực lại cho vua Heraclius I.

Năm 629, Thánh Giá được kiệu về Constantino, rồi từ đó rước về Giêrusalem giữa muôn tiếng reo mừng của thần dân trong ánh đuốc sáng ngời và những cành Olive thơm ngát. Vua Héraclius muốn đích thân vác thánh giá thật vào đền thờ để tạ ơn Chúa. Ông mặc vương phục và đội mũ hoàng đế. Nhưng khi vác Thánh Giá lên vai, ông thấy quá nặng, không thể bước tiếp được nữa khiến toàn dân kinh ngạc, lo âu. Đức Zacharias, Giáo Chủ Giêrusalem, liền nói với vua: “Xin hoàng đế thận trọng vì với mũ miện và y phục vương quyền mà ngài đang mặc, ngài không hợp để vác Thập Giá giống như thân phận khó nghèo, khiêm tốn của Chúa Giêsu Kitô.”

Nghe lời Đức Giáo Chủ, nhà vua bỏ hết mũ miện, thay bộ áo sang trọng bằng một bộ đồ rách rưới nghèo nàn... Tức thì cây Thánh Giá trở nên nhẹ nhàng. Heraclius I vác Thánh Giá gõ vào đền thờ. Để tỏ quyền năng, với gỗ Thánh Giá, Chúa đã làm nhiều phép lạ trong ngày hôm ấy.

Tại Giêrusalem, Đức Giám Mục đã cử hành trọng thể lễ Suy Tôn Thánh Giá ngày 14 tháng 9 năm 629, sau này trở thành Lễ Suy Tôn Thánh Giá mừng kính vào ngày 14 tháng 9 hàng năm.

Đức Giáo Hoàng Gregorio (590-604) đưa vào Phụng Vụ Roma nghi lễ tôn kính Thánh Giá trong ngày Thứ Sáu Tuần Thánh. Chính yếu là việc biểu dương “Gỗ thập giá”, với lời kêu mời long trọng : “Đây là gỗ Thánh Giá, nơi treo Đấng cứu độ trần gian” Mọi người cùng đáp lại : “Chúng ta hãy đến thờ lạy”.

Trong thư Galat 5,11, Thánh Phaolô viết: “Thưa anh em, giả như tôi còn rao giảng phép cắt bì, thì tại sao tôi lại vẫn bị ngược đãi? Như thế, thập giá đâu còn là chương ngại nữa!”. Khi thánh Phaolô viết những lời này, ngài đã từng bị công kích. Sứ điệp của ngài đang bị chỉ trích. Thánh Phaolô lý luận rằng sự chỉ trích có thể xảy ra. Ngài không rao giảng Tin Mừng về những điều chúng ta cần phải làm để được ơn cứu độ. Thay vào đó, ngài rao giảng rằng chúng ta chỉ có thể được cứu độ thông qua thập giá của Đức Kitô mà thôi. Phaolô nói là thế gian cho rằng sứ điệp này thật chương ngại. Tại sao thế gian lại cho rằng sứ điệp này là chương ngại ?

Thập Giá Là Chương Ngại Chính Vì Tính Chất Dã Man Của Việc Đóng Đinh

Tại Florida, bà Judy Buenoano, 54 tuổi, được

biết đến như là Góa Phụ Đen, bị hành quyết. Bà bị kết tội giết chồng và con trai vì số tiền bảo hiểm. Trên đài CNN, cuộc hành quyết bà Judy Buenoano được mô tả bằng những chi tiết sinh động. Đầu bà được cạo nhẵn và chân trái của bà được cạo từ đầu gối đến mắt cá chân để có thể gắn điện cực. Đầu bà được bôi dầu mỡ để hoạt động như một chất dẫn điện. Khi bà được đưa vào phòng và bị trói vào ghế dựa, lệnh được ban hành, và dòng điện 2300 volts, 9.5 ampe truyền vào cơ thể bà trong vòng 8 giây.

Một nhân chứng nói rằng khi dòng điện truyền vào cơ thể bà, thì “bà ấy nắm chặt những ngón tay của mình, và cơ thể bà phần nào lao đảo khi dòng điện gây choáng váng đánh trúng vào bà. Một làn khói trắng phát xuất từ mắt cá chân bên phải của bà”.

Cuộc hành quyết người Góa Phụ Đen bị hoãn lại, vì tòa án tranh luận về

một vụ kiện cho rằng hình thức chết này là cách trừng phạt tàn nhẫn vô nhân đạo.

Một năm trước, Pedro Medino đã bị xử tử bằng điện với cùng trạng thái này. Khi ông ta bị xử tử bằng điện, có những ngọn lửa màu cam và xanh dương dài tới 30 phân bắn ra từ phía bên phải đầu ông ta, và bay qua bay lại từ 6 đến 10 giây, tỏa khói đầy căn phòng hành quyết.

Việc hành quyết này gây sốc đối với chúng ta vì tính cách thô bạo của nó. Ta cảm thấy khiếp sợ. Thật là một điều kinh khủng. Trái lại, thập giá Đức Kitô nghe rất quen thuộc đối với chúng ta, đến nỗi chúng ta có nguy cơ thực sự quên rằng thập giá này thật dễ sợ đến thế nào, khủng khiếp đến thế nào, chướng ngại đến thế nào. Chúng ta vẫn làm những cây thập giá bằng vàng như là đồ trang trí. Chúng ta đeo thánh giá như là nữ trang. Có lẽ chúng ta nên đeo một hình

vẽ trên huy hiệu, như một cái ghế điện thu nhỏ, hoặc một chiếc thông lọng của người bị treo cổ – vì đó chính là biểu tượng – của một cuộc hành quyết thật đáng xấu hổ. Không giống như cái ghế điện, việc đóng đinh vào thập giá là một trong những cách thức tra tấn tinh tế nhất mà con người đã từng nghĩ ra. Đó là cách trừng phạt dành cho loại tội phạm tồi tệ nhất. Nạn nhân hoàn toàn bị mất phẩm giá trong nỗi xấu hổ trần trụi ô nhục. Đó là một điều thật chướng ngại!

Thập giá Đức Kitô là một sự xỉ nhục khủng khiếp. Đấng Messia của Thiên Chúa phải mang lấy một sự xỉ nhục như vậy là điều không thể chấp nhận nổi. Đối với một số người, việc giảng dạy như vậy dường như mang tính cách báng bổ. Không bao giờ được để cho Đấng Messia phải chịu đựng nỗi đau khổ và bất xứng đến thế.

Thiên Chúa sẽ không bao giờ cho phép điều đó xảy ra. Người chống lại bất cứ điều gì đưa đến nỗi đau khổ. Chắc hẳn Đấng Toàn Năng sẽ ngăn chặn những điều ấy, trước khi chúng có thể được thực hiện. Tất nhiên trừ phi đây chính là điều mà Chúa Cha đã dành cho Chúa Con.

Thập Giá Là Chương Ngại Vì Thập Giá Cho Ta Thấy Rõ Con Người Thật Của Mình

Nguyên nhân thứ hai khiến thập giá là chương ngại vì chúng ta không muốn nhận rằng chính tội lỗi đã làm cho cái chết của Đức Kitô trở nên cần thiết. Chúng ta chỉ muốn nghe nói đến sự tốt lành của con người. Chúng ta muốn nói về tiềm năng lớn lao chưa khai thác của mình.

Khi nghĩ rằng chính tội lỗi của chúng ta chịu trách nhiệm về nỗi đau khổ của Đức Kitô, thì chúng ta lại ngoảnh mặt đi. Chúng ta

không thể và sẽ không chịu đựng nổi trách nhiệm đó. Đây là một cái nhìn về tình trạng tội lỗi riêng của mình, mà chúng ta không muốn thấy.

Kinh Thánh vẽ ra một bức tranh rõ rệt. Chúng ta đã nổi loạn chống lại chính Thiên Chúa. Sự nổi loạn này mang tính cách xúc phạm nặng nề đến chính Thiên Chúa, Đấng chí thánh. Chúng ta đáng phải chịu “chiếc ghế điện” của Thiên Chúa. Không có lời khẩn khoản nào trước Thiên Chúa. Chúng ta bị kết án, trừ phi chính Đấng Phán Xét can thiệp.

Chúng ta có thể lý luận, đổ lỗi, tìm cách chối tội! Tuy nhiên, Thiên Chúa vẫn không hề bị khuất phục. Thiên Chúa không chấp nhận tội lỗi. Tội lỗi thật khủng khiếp đối với Thiên Chúa, đến nỗi Người sẵn sàng để cho chính Con của Người chịu tra tấn, chịu hình phạt khổ giá ô nhục để

giải thoát chúng ta khỏi tội lỗi đó.

Bất cứ khi nào chúng ta làm theo ý riêng mình thay vì ý của Thiên Chúa, thì chúng ta phạm tội. Bất cứ khi nào chúng ta thỏa hiệp với sự dữ, với điều sai trái, thì chúng ta phạm tội. Bất cứ khi nào ta ganh ghét, ghen tỵ, phê bình chỉ trích, đổ vạ cáo gian, tìm mọi cách trù dập người khác, hạ giá người khác, thì chúng ta phạm tội. Bất cứ khi nào chúng ta chỉ ngón tay xương xẩu vào một người khác để kết án, thay vì thương xót, thì chúng ta phạm tội...

Rõ ràng bản danh sách này còn dài dài. Tuy nhiên, chúng ta thường tự bào chữa rằng: “Ồ! Thì tất cả mọi người đều làm những điều đó mà. Có sao đâu?” Không ! Không phải thế ! Đây chính là những tội lỗi đã gây ra cái chết khủng khiếp cho Đức Kitô. Đây là những tội lỗi đã giết chết Đức Kitô! Bạo lực đã trở

thành quá quen thuộc, đến nỗi chúng ta đang trở nên tê liệt đối với nó. Bao lực nơi học đường, trong gia đình, ngoài đường phố, chỉ một xích mích nhỏ, va quệt nhẹ, cũng có thể gây án mạng dễ dàng! Sự vô luân lan tràn khắp nơi, đến nỗi hầu như chúng ta không nhận ra. Và tội lỗi là một phần rất lớn trong những việc chúng ta làm và trong con người của chúng ta, đến nỗi hiếm khi chúng ta nhìn lại nó. Nhưng chính những tội lỗi mà chúng ta vẫn coi thường, lại là những tội lỗi mà Đức Giêsu đã chịu treo trên thập giá để cứu độ chúng ta.

Người ta nhận thấy thập giá là chương ngại, vì thập giá cho họ nhìn thấy một bức tranh rất thật về bản thân họ, về con người thật của họ mà họ không muốn thấy.

Đó chính là nguyên nhân khiến thập giá mang tính cách chương ngại đối với bản chất tự hào của con người. Vì điều này tuyên bố

rằng cách thức duy nhất để được ơn cứu độ là hoàn toàn phó thác cho lòng thương xót của Thiên Chúa. “Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!”

Thay Lời Kết

Cùng nhau nhìn lên Thánh Giá Chúa và đọc lại "Nhật Ký Lòng Thương Xót Chúa Nơi Linh Hồn Tôi" của Thánh Nữ Faustina, để thấy được Lòng Thương Xót Chúa dành cho những người tội lỗi như thế nào, và để thấy Thập Giá không còn là một chương ngại nữa nhưng là biểu tượng của lòng thương xót:

- *"Khi một linh hồn nhìn thấy và nhận ra gánh nặng tội lỗi của họ, khi cả một vực thẳm khốn nạn mà họ đã tự mình lao xuống hiện ra trước mắt, họ cũng đừng thất vọng, nhưng hãy tín thác gieo mình vào vòng tay đầy lân ái của Cha như một đứa trẻ trong tay mẹ hiền. Các linh hồn ấy được*

quyền ưu tiên đối với Trái Tim lân tuất của Cha. Họ được ưu tiên đến với Lòng Thương Xót của Cha.

Con hãy cho họ biết rằng chưa từng có một linh hồn nào kêu cầu Lòng Thương Xót của Cha mà phải thất vọng hay bẽ bàng. Cha vui sướng thỏa thuê nơi một linh hồn đặt trót niềm tín thác vào lòng nhân lành của Cha." (NK, 1541)

"Hỡi ái nữ của Cha, con đừng chán ngại loan truyền Lòng Thương Xót của Cha. Như vậy, con sẽ

làm giãn khát Trái Tim hằng bùng cháy ngọn lửa thương xót các tội nhân của Cha. Con hãy nói cho các linh mục của Cha rằng các tội nhân cứng lòng cũng sẽ hối cải khi nghe rao giảng về Lòng Thương Xót của Cha. Và linh mục nào rao giảng về Lòng Thương Xót của Cha sẽ được ân thưởng một thần lực kỳ diệu; Cha sẽ xúc dầu những lời của các ngài và đánh động tâm hồn những ai nghe lời các ngài rao giảng." (NK, 1521)

*Lm. Trần Đình Long
chiều giờ kinh lòng thương xót*

trang thơ

GIÁ THÁNH

*T*hánh Giá là cái GIÁ để nên THÁNH

Con đường ấy không thể không đi qua

Thầy Giêsu đã lên tới Can-vê

Chắc chắn rằng con cũng phải lên đó

Đỉnh đồi sầu chiều nắng gắt, lộng gió

Bỗng u ám, sấm chớp, đất chuyển rung

Kẻ ác nhất cũng run sợ hãi hùng

Phải chân nhận Giêsu là Thiên Chúa

Cây Thánh Giá nhìn vô cùng giản dị

Một thanh dọc ghép với một thanh ngang

Là cái giá cho những kẻ ngang tàng

Là cái giá cho những người công chính

Thánh Giá là cái GIÁ để nên THÁNH

Con phải trả đến đồng xu cuối cùng

Đồng xu nhỏ nhưng vô giá yêu thương

Nỗi thất bại bỗng trở thành chiến thắng

Đồi Can-vê, nơi hẹn hò lãng mạn

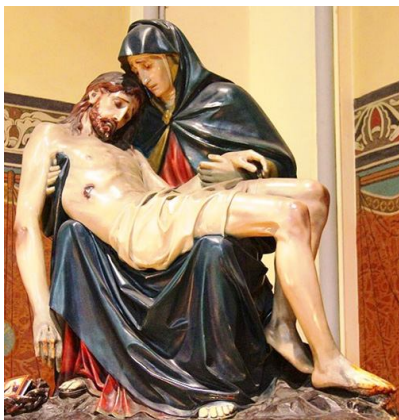
Tình lớn nhất là tình chết vì yêu

Vì Lòng Thương. Người trao ban tất cả

Để nhân trần nhìn nhận Lòng Xót Thương!

Lễ Đức Mẹ Sầu Bi 15/9

MẸ SẦU BI - MẸ THƯƠNG XÓT

“**C**on hãy biết rằng mặc dù Mẹ đã được nâng lên làm Mẹ Thiên Chúa, nhưng bấy lưới gươm vẫn xuyên thấu Trái Tim Mẹ” (NK, 786)

“Mẹ không những là Nữ Vương Thiên Đàng, mà còn là Mẹ Thương Xót và là Hiền Mẫu của con” (NK, 330)

Mẹ ơi,

Hôm nay con muốn tôn vinh Mẹ với tước hiệu “**Mẹ Sầu Bi - Mẹ Thương Xót**”

Thánh lễ “Bảy Sự Thương Khó Đức Bà” được hình thành vào thời Trung Cổ. Mãi đến năm 1814 Đức Thánh Cha Pío VII mới cho phép toàn thế giới mừng kính.

Con đọc thấy “Bảy sự thương khó Đức Bà” được liệt kê theo bản văn phụng vụ như sau:

1. Khi Mẹ dâng Chúa Giêsu trong đền thánh, nghe ngôn sứ Simêon tiên báo: lưới gươm sẽ đâm thấu lòng Mẹ (Lc 2,34-35)

2. Lúc Mẹ ẵm Chúa
Hài Đồng trốn sang Ai Cập
(Mt 2,13-15)

3. Lúc lạc mất Chúa,
và Mẹ phải tìm kiếm ba
ngày mới gặp lại trong Đền
Thờ (Lc 2,41-52)

4. Khi Mẹ theo Con
trên đường lên Núi Sọ, vai
vác Thánh Giá mình đầy
thương tích.

5. Khi Mẹ thấy Con
bị quân lính đóng đinh tay
chân vào thập giá, đau đớn
xót xa.

6. Lúc hạ xác Chúa
xuống khỏi thập giá.

7. Lúc táng xác Chúa
trong mồ.

Lễ kính nhớ các đau
khổ của Mẹ liên kết chặt
chẽ với lễ Suy Tôn Thánh
Giá; y như ngày xưa lễ Đức
Mẹ Sầu Bi được cử hành
vào Thứ Sáu trước Lễ Lá.
Những đau khổ của Mẹ và
Con Mẹ được nối kết với
nhau cách chặt chẽ; cũng
như những đau khổ của con
hôm nay được nối kết với
đau thương của Chúa Giêsu.

Muốn đi theo Mẹ trên
đường thánh giá, con cũng
phải trải qua những cuộc
chiến đấu quyết liệt. Ngày
lễ Mẹ Sầu Bi, con xin cùng
Mẹ hướng lòng về thánh giá
Đức Kitô, để dâng mình
như của lễ vâng phục và tin
yêu.

Mẹ yêu dấu,

Ngày xưa còn bé,
mỗi tối ba má, chị em con
vẫn thường quây quần bên
ngọn đèn dầu leo lắt với
cuốn “Sách Toàn Niên” cũ
mòn cầm cúi đọc kinh gia
đình. Có những đêm đang
đọc kinh, trời đổ mưa, mái
nhà tranh dột nát, phải lấy
thau hứng nước mưa và
chạy tìm chỗ khô ráo đọc
cho hết kinh mới đi ngủ.
Nhờ đó mà ngay từ nhỏ,
con đã thuộc lòng rất nhiều
kinh và bài hát về Mẹ, như
kinh “Ngắm bảy sự đau đớn
Đức Bà, bảy Kinh Kính
Mừng chia ra làm bảy phần.
Thứ nhất thì ngắm... Thứ
hai thì ngắm...” và nhiều
kinh khác như “Kinh Nữ

Vương”, “Kính Hầy Nhớ”, “Kính Cầu Đức Bà”, “Kính Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp”, bài hát “Mẹ ơi con yêu Mẹ. Yêu từ hồi thơ bé. Yêu mãi đến tuổi già. Yêu tha thiết bao la...giờ chết Mẹ thương nhé! Chết trong tình yêu Mẹ!”

Rồi càng lớn càng ham muốn học hỏi hiểu biết về Mẹ, con càng yêu mến Mẹ hơn. Có lẽ vì vậy mà Mẹ thương cho con được hành hương đến những nơi Mẹ hiện ra như La Vang, Trà Kiệu, Tàpao, Lộ Đức, Fatima, Banner, Amsterdam, Mễ Du, La Fayette... Và trên tất cả là Mẹ cho con được cùng Mẹ chịu đựng mọi gian lao, đau khổ, đắng xót, nhục nhã, hiểu lầm, khinh chê, nhạo báng... trên con đường loan truyền Lòng Chúa Thương Xót. Con xin hiệp cùng sự thương khó của Mẹ, để cùng Mẹ cộng tác vào công trình cứu rỗi của Chúa Giêsu.

Đọc tiểu sử thánh Faustina, con thấy lòng sùng kính Mẹ là yếu tố nổi bật trong đời sống thiêng liêng của chị. Trong phòng cầu nguyện của gia đình Faustina, có một bức tượng của Mẹ bên cạnh tượng thánh giá, nơi cả gia đình vẫn họp nhau cầu nguyện mỗi tối. Mẹ là một phần trong cuộc đời Faustina từ thuở còn trong nôi, vì thế, chị hướng tới Mẹ một cách khá tự nhiên mỗi khi có nhu cầu. Con cũng bắt chước chị trong điểm này khi luôn chạy đến Mẹ vì Mẹ là Mẹ Xót Thương.

• Mẹ của Lòng Xót Thương

Thưa Mẹ,

Con rất thích tước hiệu này. Mẹ là người đặc biệt đã đạt được lòng thương xót, vì Mẹ được gìn giữ khỏi tội nguyên tổ, được ban đầy đủ ân huệ, và được nâng lên tước vị Mẹ Thiên Chúa. Mẹ mang lại cho thế giới Ngôi Lời Nhập Thể đầy lòng thương xót. Mẹ hiền

biết sâu xa nhất về mẫu nhiệm Lòng Thương Xót của Thiên Chúa. Mẹ biết giá trị của Lòng Chúa Thương Xót. Mẹ biết Lòng Chúa Thương Xót cao cả như thế nào. Mẹ Thương Xót được biểu thị bằng bức tượng Mẹ đứng giang tay ra, sẵn sàng cứu giúp mọi người. Chiếc áo choàng nhẹ phủ lên cánh tay Mẹ như biểu tượng của sự che chở và lòng thương xót của Mẹ đối với đàn con thương yêu.

Đọc trong nhật ký, con thấy Faustina thường viết về vai trò của Mẹ với tư cách là Mẹ của Lòng Thương Xót. Không những chỉ nhận ra lòng thương xót mà Mẹ đã đạt được ở mức độ cao nhất, mà chị còn nhận ra lòng thương xót mà Thiên Chúa ban cho con người thông qua Mẹ: *“Qua Mẹ, như pha lê tinh tuyền, lòng thương xót của Chúa được thông ban cho chúng con. Qua Mẹ, nhân loại được đẹp lòng Thiên Chúa; Qua Mẹ, những dòng suối*

thánh ân tuôn trào xuống chúng con” (NK, 1746).

Mẹ đặc biệt nhắc nhở nữ tu Faustina về chức năng làm Mẹ, mà giáo hội vẫn tuyên xưng, khi Mẹ trình bày chức năng này như một ân huệ của Lòng Chúa Thương Xót. Faustina viết: *“Tôi nhìn thấy Đức Trinh Nữ rất thánh, đẹp khôn tả. Mẹ từ bàn thờ đi xuống chỗ tôi quỳ, Mẹ ôm tôi sát vào lòng và nói với tôi: nhờ Lòng Thương Xót vô biên của Thiên Chúa, Mẹ là Hiền Mẫu của tất cả các con. Linh hồn nào trung thành thực thi thánh ý Chúa là linh hồn đẹp lòng Mẹ nhất... Hãy can đảm. Đừng sợ hãi những trở ngại trước mắt, nhưng hãy ngắm nhìn cuộc Thương Khó của Con Mẹ, và như vậy, con sẽ được chiến thắng”* (NK, 449) và *“lúc nào Mẹ cũng dành cho con một lòng cảm thương”* (NK, 805).

Faustina phó thác cho Mẹ cả cuộc đời mình, lúc vui tươi hân hoan cũng

nếu khi buồn khổ chán chường: “*Lạy Mẹ Maria, Mẹ con, con xin dâng lên Mẹ linh hồn và thân xác, cuộc sống và cái chết cùng tất cả những gì sau đó của con. Con xin phó dâng mọi sự trong tay Mẹ. Ôi hiền mẫu của con, xin Mẹ bảo bọc linh hồn con dưới áo choàng khiết trinh của Mẹ, và ban ơn để con có trái tim, linh hồn và thân xác trắng trong. Xin hãy dùng sức mạnh của Mẹ mà bảo vệ con khỏi mọi kẻ thù, nhất là những người che đậy ác tâm của họ sau mặt nạ nhân đức. Mẹ là tấm gương cho con. Ôi Từ Mẫu của con*” (NK, 79).

Hiệp với tâm tình của Faustina, con cũng xin Mẹ bảo vệ con khỏi những người đạo đức giả, những người “*che đậy ác tâm của họ sau mặt nạ nhân đức*”! Đó là những người “*khẩu phật tâm xà*”, những người “*miệng thì nam mô, mà bụng thì chứa một bồ dao găm*”! Làm sao con có thể

đề phòng được những con người như thế này hả Mẹ? Chúa nói: “*Phúc cho ai biết xót thương người, thì sẽ được Thiên Chúa xót thương*”. Con cái của Mẹ Thương Xót mà không biết xót thương anh em mình thì thật là... vô phúc! Xin Mẹ giúp trở nên đưa con đáng yêu đối với Đức Giêsu, và xứng đáng ngợi khen lòng thương xót của Người trước toàn thế giới và mãi cho đến muôn đời”(NK, 220).

Con mong ước cảm nhận được tình mẫu tử và sự chăm sóc của Mẹ như Faustina: “*Một lần kia, Mẹ Thiên Chúa đến thăm tôi. Mẹ rất buồn phiền. Đôi mắt Mẹ trĩu nặng. Mẹ có vẻ muốn nói một điều gì đó, nhưng một đàng như thế lại không muốn tiết lộ điều ấy cho tôi. Khi hiểu ra, tôi bắt đầu năn nỉ Mẹ hãy cho tôi biết và hãy thương nhìn tôi. Lúc đó, Mẹ mới nhìn tôi với một nụ cười đôn hậu và nói: ‘Con sắp phải trải qua những đau khổ do một con*

bệnh và các bác sĩ; con cũng sẽ phải đau khổ nhiều vì bức hình lòng thương xót, nhưng con đừng sợ hãi gì cả’.

Hôm sau, tôi ngã bệnh và rất đau đớn, đứng như Mẹ Thiên Chúa đã nói với tôi. Nhưng linh hồn tôi đã sẵn sàng trước những đau khổ này. Đau khổ là bạn đồng hành thường xuyên của cuộc sống tôi” (NK, 316).

Con biết rằng, giống như một bà mẹ tốt lành, Mẹ luôn theo dõi, săn sóc và gần gũi con cái mình, như Faustina, con “phó mình cho sự che chở đặc biệt của Mẹ. Chỉ có Mẹ luôn ở với tôi. Mẹ như một hiền mẫu, để ý đến mọi thử thách và mọi cố gắng của tôi” (NK, 798).

• **Mẹ của Niềm Tín Thác**

Mẹ yêu dấu của con, Đức Giêsu đã truyền cho chị thánh Faustina ghi dưới bức hình lòng thương xót, hàng chữ: “Lạy Chúa

Giêsu, con tín thác vào Chúa”. Ngày nào con cũng cầu nguyện như thế trước linh ảnh lòng thương xót, thể nhưng lòng tín thác của con yếu đuối mong manh lắm Mẹ ơi. Nhìn lên Mẹ, con thấy quả thật Mẹ là gương mẫu của niềm tín thác trọn vẹn nơi Thiên Chúa, nghĩa là Mẹ luôn thực hiện thánh ý Chúa, và bày tỏ lòng thương xót đối với mọi người.

Faustina thấy rõ: “*Tâm hồn Mẹ nhớ nhung Chúa Giêsu bằng tất cả sức mãnh liệt của tình yêu Mẹ. Nhưng Mẹ vẫn bình thản và kết hợp với thánh ý Chúa đến độ không cái động nào trong Trái Tim Mẹ mà không theo những gì Chúa muốn*” (NK, 1710) và từ đó con thấy mình cũng phải như Faustina hiểu ra rằng tín thác nơi Chúa là “*phải chấp nhận thánh ý Chúa trong mọi sự*” (NK, 1437), ngay cho dù “*một lưỡi gươm bạo tàn đã xuyên thấu tâm hồn thánh thiện*

của Mẹ. Ngoại trừ Thiên Chúa, không ai biết được nỗi thống khổ của Mẹ. Tâm hồn Mẹ không vỡ tan; một tâm hồn kiên cường vì kết hợp với Chúa Giêsu” (NK, 915).

Xin Mẹ cho con biết noi gương Mẹ, kết hợp tâm hồn với Chúa Giêsu, chỉ có thế, con mới chịu đựng mọi thử thách gian truân, và những hy sinh nhỏ bé của con mới làm thỏa lòng Chúa. Xin Mẹ bảo toàn tâm hồn con, đừng bao giờ để con thất đảm sợ sệt trước những lưỡi gươm đau khổ. Lưỡi gươm đâm thấu trái tim là những lời nói vô tội vạ, đàm tiếu, chế nhạo, mỉa mai, phê bình, chỉ trích, lên án, loại trừ... Miệng lưỡi thể gian là những lưỡi gươm bạo tàn, nhưng Chúa Giêsu đã nói với Faustina: *“Con đừng ngạc nhiên vì đôi khi bị tố cáo bất công. Chính Cha từng uống chén đau khổ bất công này trước vì yêu con”* (NK, 289). Đã có lúc con phải than lên như

Faustina: *“Lạy Chúa Giêsu, đau đớn cho linh hồn biết bao khi lúc nào cũng cố gắng sống thành thực hết mình mà lại bị vu cáo là giả hình và bị đối xử trong ngờ vực. Lạy Chúa Giêsu, Chúa cũng đã chịu cảnh như vậy để làm thỏa lòng Chúa Cha!”* (NK, 200).

Những đau khổ con đang chịu khi đi loan truyền lòng Chúa thương xót cũng chỉ mình Chúa biết mà thôi. Như Faustina, con sẽ cảm tạ Chúa vì mọi xi nhục và con sẽ cầu nguyện đặc biệt cho những ai đã cho con cơ hội chịu xi nhục. Con sẽ hiến dâng bản thân vì lợi ích các linh hồn. Con không so đo cái giá phải trả trước bất kỳ một hy sinh nào. Như một tấm thảm, con sẽ hạ mình dưới chân anh em, không những để họ dẫm lên, mà còn lau chân nữa. Chỗ của con là ở dưới chân mọi người. Con sẽ cố gắng hết mình để đạt cho kỳ được địa vị ấy mà không cho người khác nhận ra. Chỉ mình

Thiên Chúa thấy là đủ! (NK, 243).

Thưa Mẹ,

Mẹ không chỉ là gương mẫu của niềm tín thác trọn vẹn nơi Thiên Chúa qua lời Xin Vâng trong ngày Truyền Tin và được duy trì đến giây phút cuộc khổ nạn của Con Mẹ trên đồi Gôngôtha, nhưng Mẹ còn là gương mẫu về mọi nhân đức. Chính từ Mẹ, mà con học được cách yêu mến các linh hồn, và cách chịu đựng những hy sinh để cứu độ họ.

Mẹ luôn khuyến khích con trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa như Mẹ nói với Faustina: “*Mẹ hết lời đề nghị con hãy trung thành chu toàn mọi ước muốn của Thiên Chúa, bởi vì đó là điều làm thỏa nguyện ánh nhìn thánh thiện của Người nhất. Mẹ hết lòng ước mong con hãy trỗi vượt trong việc trung thành chu toàn thánh ý Thiên Chúa. Con hãy đặt thánh ý Thiên Chúa trước tất cả mọi hy sinh và của lễ toàn thiêu*” (NK,

1244). Mẹ hướng dẫn con biết chấp nhận như một đứa trẻ tất cả những yêu cầu của Thiên Chúa và đừng thất vọng, nếu không sẽ không đẹp lòng Thiên Chúa (NK, 529).

Mẹ cho con biết không thể tách rời việc trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa với đau khổ và thập giá, bất cứ ai đều không thể tránh khỏi: “*Con hãy biết rằng mặc dù Mẹ đã được nâng lên làm Mẹ Thiên Chúa, nhưng bảy lưỡi gươm vẫn xuyên thấu trái tim Mẹ*” (NK, 786). Mẹ là Mẹ Thiên Chúa mà còn phải chịu đau khổ như lưỡi gươm xuyên thấu trái tim, thì con là kẻ tội lỗi mọn hèn làm sao thoát khỏi khổ đau.

Mẹ dạy cho con biết đừng phớt lờ, cũng đừng tránh né thập giá, nhưng phải luôn chấp nhận thập giá, vì thập giá là một phần của kế hoạch cứu độ. “*Trong những đau khổ bản thân, tôi không kiếm tìm sự trợ giúp từ các thụ tạo, vì Thiên Chúa là mọi sự cho tôi. Tuy nhiên, nhiều*

lần đường như Thiên Chúa cũng không nghe tiếng tôi. Tôi tự trang bị cho mình bằng đức nhẫn nại và thình lặng, như một bò câu mẹ không thở than hay cay đắng khi bày con bị đem đi khỏi. Tôi muốn bay vút vào giữa nguồn nóng của thái dương, chứ không muốn dừng lại giữa những luồng hơi của nó. Tôi sẽ không mỏi mệt, vì Chúa là nơi tôi nương tựa, là nguồn sức mạnh của tôi!” (NK, 209)

Mẹ chỉ cho con thấy rõ sứ mạng tông đồ Chúa trao phó cho con là loan truyền Lòng Chúa Thương Xót cho toàn thể giới để chuẩn bị cho việc Đức Kitô đến lần thứ hai. Mẹ vạch ra cho con thấy vai trò quan trọng nhất của sứ vụ này: “Mẹ đã trao tặng Đấng Cứu Độ cho thế giới; còn đối với con, con phải nói với thế giới về lòng thương xót cao cả của Người, và chuẩn bị cho thế giới về việc Người đến lần thứ hai... Con hãy nói với các linh hồn về lòng thương xót cao cả này, trong khi vẫn

còn thời gian để (ban) lòng thương xót. Nếu bây giờ con giữ im lặng, thì con sẽ phải trả lời cho một số rất lớn các linh hồn trong cái ngày khủng khiếp đó” (NK, 635). Để con khỏi lo lắng sợ hãi, sau những lời cảnh báo nhắc nhở, Mẹ trấn an: “Con đừng sợ hãi gì cả. Hãy trung thành cho đến giây phút cuối cùng. Mẹ đồng cảm với con” (NK, 635).

Bổn phận của con là nài xin lòng thương xót của Thiên Chúa cho toàn thể thế giới. Trong sứ mạng này, Mẹ như tấm gương về đời sống âm thầm và không ngừng chuyển cầu: “*Lối sống của con phải trở nên giống như lối sống của Mẹ: tĩnh lặng và âm thầm, không ngừng kết hiệp với Thiên Chúa, khẩn cầu cho nhân loại và chuẩn bị cho thế giới về việc Thiên Chúa đến lần thứ hai*” (NK, 625).

Mẹ nhắc con một số nguyên tắc cơ bản về lối sống với Thiên Chúa là thực hiện thánh ý Thiên Chúa như một cách diễn tả niềm tín

thác và tình yêu đối với Người; lòng thương xót đối với người lân cận; và yêu mến thập giá, vì thập giá xác định mức độ kết hiệp của linh hồn với Thiên Chúa và kết quả của hoạt động tông đồ.

Mẹ ơi,
Để thực hiện được như vậy, con phải thường xuyên cầu xin Mẹ những ơn cần thiết như Faustina đã ghi: *“Tôi sốt sắng cầu xin Mẹ Thiên Chúa cầu bầu cho tôi ơn trung thành với những linh ứng nội tâm này và trung thành thực hiện thánh ý Thiên Chúa”* (NK,170); *“Tôi đang sống dưới tấm áo choàng trinh khiết của Mẹ Thiên Chúa. Mẹ vẫn bảo vệ và hướng dẫn tôi. Tôi khá an bình, gần gũi với Trái Tim Vô Nhiễm Mẹ. Vì tôi rất yếu đuối và không có kinh nghiệm, nên tôi ghì thật chặt vào Trái Tim Mẹ, như một đứa trẻ nhỏ”* (NK, 1097).

Vâng, con xin được ghì chặt vào Mẹ như một đứa con thơ, noi gương Mẹ và làm theo lời Mẹ, nhờ đó con càng được kết hiệp với Đức Giêsu như Faustina đã cảm nghiệm: *“Càng noi gương Mẹ Thiên Chúa, thì tôi càng được hiểu biết Thiên Chúa hơn”* (NK, 843, 161).

Mẹ yêu dấu,
Lòng sùng kính Mẹ Sầu Bi-Mẹ Thương Xót của con không phải là một hình thức đạo đức tình cảm hời hợt chóng qua, nhưng lòng sùng kính ấy đưa con đến việc noi gương Mẹ. Con học nơi Mẹ cách chiêm niệm màu nhiệm Lòng Chúa Thương Xót trong đời sống hằng ngày, để trọn niềm tin thác nơi Thiên Chúa và bày tỏ lòng thương xót đối với mọi người, dù trong tĩnh lặng và âm thầm như Mẹ nhưng vẫn góp phần hiệu quả vào sứ vụ cứu độ của Đức Giêsu.

Đứa con chưa ngoan của Mẹ
Lm. Giuse Trần Đình Long

Trung Thu 2015

*Một đêm trăng, thiện nguyện Tín Thác ngồi lại dưới chân Chúa, ôn lại những kỷ niệm cùng nhau trải qua suốt hành trình loan truyền và thực hành Lòng Chúa Xót Thương, đặc biệt là trong những dịp Tết Trung Thu. Gần 10 năm đón Trung Thu với các em cô nhi, khuyết tật, nghèo khó nơi vùng sâu vùng xa, mỗi năm Chúa gởi đi một nơi. Năm nay Chúa sai đi khắp miền đất nước với **"30000 bánh Trung Thu-Quà Tặng của Lòng Chúa Thương Xót"**, rồi kết thúc ở Long Mỹ trong đêm **"Trăng Tín Thác"**. Đó quả là hành trình dài với đầy đủ những cung bậc cảm xúc...*

Đề rồi sau những phút giây rộn rã đi qua, ngồi bên chân Chúa suy gẫm nguyện cầu mới hay mình đã nhận được ơn đặc biệt nơi Lòng Chúa Xót Thương, một món quà quý giá bậc nhất trên đời. Đó là được cùng nhau vui bước trong hành trình gieo rắc yêu thương đến với những

người anh chị em mình, dù cùng một đức tin hay khác biệt tôn giáo... Và dấu ấn không thể quên chính là gương mặt của những thiếu nhi đã được một lần gặp gỡ Tín Thác, gặp gỡ Chúa Xót Thương trong những đêm Trung Thu.

Như Thánh Nữ Faustina tâm tình với Chúa: “Ôi Chúa Giêsu, xin làm cho trái tim con nhạy cảm trước tất cả những đau khổ xác hồn của người lân cận”, thiện nguyện Tín Thác cũng đau đáu trong mình những nỗi khó khăn thiếu thốn của anh em mình, nhất là nhìn thấy sự thiếu thốn ấy hằn lên trên khuôn mặt trẻ thơ con em gia đình có hoàn cảnh khó khăn, vốn phải chịu đựng những thiệt thòi từ tấm bé.

• Trung Thu Nơi Tâm Hồn Trẻ Thơ

Tết Trung Thu là mùa lễ hội vui nhất của các em thiếu nhi. Trung Thu là có bánh, có lồng đèn, có múa lân, có Chú Cuội Chị Hằng, và có "Tết Trung Thu rước đèn đi chơi..." Ấy vậy mà với rất nhiều bé thơ, Trung Thu là một khái niệm xa vời, xa xỉ. Dòng hồi tưởng đưa người thiện nguyện Tín Thác trở về với Tết Trung Thu của bảy, tám năm trước. Dưới ánh trăng rằm sáng vàng vạc, bàn tay run run của người thiện nguyện trao cho con trẻ từng tấm Bánh Trung Thu với lời chúc: “Ăn Tết Trung Thu vui vẻ, học giỏi, ngoan ngoãn, vâng lời cha mẹ, để đẹp lòng Chúa nhe con! Chúa thương con lắm!”

Thằng bé nhận tám bánh Trung Thu từ tay người thiện nguyện, khao khát một lần được chạm tay vào miếng bánh lạ lẫm ấy. Nó lùi ra một góc xé bao bì, bánh dễ dàng ra, còn lại cái gói hút ẩm, thằng bé hồn nhiên xé cái gói hút ẩm tính dốc vào miệng. Thiện nguyện viên

nhà đến ngăn lại: "Con ơi, đó chỉ là gói hút ẩm, không ăn được. Con ăn vào đau bụng đấy!"

Ngược nhìn thiện nguyện với đôi mắt trong veo như ánh trăng rằm, nó đáp: "Con ăn cái hạt này thôi, vì nó cũng thơm mùi bánh. Còn bánh thì con để dành đem về cho mẹ, cho em, cả nhà cùng ăn chung, vì lần đầu tiên con có được bánh Trung Thu!"

Xót xa thay đứa trẻ cả đời không biết mặt cái bánh Trung Thu, đến lúc được tặng thì tí mần ăn hạt hút ẩm, vì muốn để dành bánh cho mẹ cho em!

Chỉ là những kỷ niệm nhỏ vậy thôi, để nhắc nhở Tín Thác rằng trẻ con nó ngây thơ lắm, nó hồn nhiên lắm, dù hoàn cảnh thiếu thốn đói nghèo, các em vẫn đơn sơ dễ thương như vậy đấy! Gần mười năm ròng trôi qua, Tín Thác vẫn luôn lưu giữ hình ảnh ấy trong tâm trí, để tự nhắc nhở mình phải luôn nỗ lực, cố gắng đem niềm vui, nụ cười Lòng Chúa Thương Xót đến với trẻ thơ dịp Tết Trung Thu. Vâng, sẽ luôn là như thế!

• 30000 Bánh Trung Thu

-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót

Nhiều năm qua, dù hoàn cảnh thuận lợi hay khó khăn cấm cách đủ thứ, thiện nguyện Tín Thác chẳng quên một Tết Trung Thu nào mà không đến với các em cô nhi, khuyết tật, nơi vùng sâu vùng xa, đặc biệt năm nay chuẩn bị bước vào "*Năm Thánh Lòng Thương Xót*".

Lòng thương xót cần phải thể hiện bằng hành động cụ thể thiết thực hiệu quả chứ không bằng lý thuyết, bằng lời nói suông, bằng những cuộc thảo luận, hội nghị, rồi đúc kết bằng những cuộc liên hoan tôn kém mà người nghèo chẳng được gì. Lòng thương xót không đóng

khung trong những cơ sở văn phòng bác ái to đùng, cao ngất ngưỡng, chi phí cho nhân viên, cho việc điều hành cơ sở với bộ máy cồng kềnh như vậy thì còn đâu mà làm bác ái, người nghèo còn được gì. Lòng thương xót là của mọi người, ai cũng phải loan truyền và thực hành lòng thương xót bằng nhiều hình thức khác nhau, Chúa cho khả năng đến đâu làm đến đó, không ai là "*Độc Quyền Lòng Thương Xót*", không ai được cho rằng chỉ có mình mới có quyền làm việc đó, những người khác muốn làm phải xin phép, phải báo cáo, phải xếp hàng chờ xét duyệt theo cơ chế "*xin-cho*"! Đó là lệnh truyền của Chúa. Không làm là "*khốn*", không làm mà không cho người khác làm thì còn "*khốn*" hơn nữa, như thánh Phaolô nói "*khốn cho tôi, nếu tôi không rao giảng Tin Mừng*", như lời Chúa Giêsu cảnh cáo: "*Khốn cho các ngươi, những người dẫn đường mù quáng... các ngươi đã không vào, mà còn ngăn cản không cho người khác vào. Khốn cho các ngươi!...*"

Để khỏi bị "*khốn*", để khỏi bị chúc dữ, để chuẩn bị cho Năm Thánh Lòng Thương Xót sẽ khai mạc vào ngày 8-12-2015, Trung Thu năm nay, Tín Thác sẽ đặc biệt dành tặng 30000 Bánh Trung Thu-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót. Thực sự, thiện nguyện viên chẳng có gì ngoài lòng Tín Thác, đó là đóng góp sẻ chia của con cái lòng thương xót từ muôn phương, trao gửi đến các em như là gửi gắm tình yêu thương của Thiên Chúa. Đây là tấm lòng của nhiều, rất nhiều tấm lòng yêu trẻ thơ, cùng chia san. Quyền năng lòng Chúa thương xót đã thực hiện

"Phép Lạ Bánh Hóa Nhiều" qua việc đánh động tâm lòng của nhiều người để họ mở ra chia sẻ cho anh chị em mình. Họ đã biết sống vì người khác, biết quan tâm đến nhu cầu của người khác, không còn sống ích kỷ, chỉ biết hưởng thụ, chỉ biết lo cho bản thân mình nữa. "Phép Lạ Bánh Hóa Nhiều" nơi Lòng Chúa Thương Xót của ngày hôm nay là như thế đó! Tin được không?

Trong mọi chuyến công tác bác ái, thiện nguyện viên luôn đến tận nơi, gặp từng người, trao tận tay những món quà của lòng thương xót, dù ở những nơi xa xôi hiểm trở. Thế nhưng lần này vì số lượng bánh quá lớn, quá nhiều, bàn tay của thiện nguyện viên Tín Thác lại quá mỏng manh, sức người giới hạn, thời giờ không cho phép, cho nên xin nhờ tâm lòng và công sức của các cha quản hạt, các cha xứ, các tu sĩ và các thiện nguyện viên địa phương nơi những vùng sâu vùng xa chuyên dùm **"Bánh Trung Thu-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót"** đến các em, với mong ước cho các em có được niềm vui, nụ cười trong đêm "Trăng Tín Thác"!

• **Đêm Trăng Tín Thác**

Hành trình đem "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót" đi khắp miền sẽ dừng lại nơi họ đạo Long Mỹ - Vĩnh Long, ngay trong Đêm Trung Thu với chủ đề "Trăng Tín Thác".

Thiện nguyện Tín Thác cùng với cha sở và cộng đoàn giáo xứ Long Mỹ sẽ tổ chức một đêm vui Trung Thu trong "Hội Trường Lòng Thương Xót" rộng lớn vừa mới làm xong phần mái và nền cho hơn 1000 các cháu thiếu nhi trong xứ, trong ấp, và trong xã. Mỗi em sẽ có bánh Trung Thu, có lồng đèn, được coi múa lân, xiếc ảo thuật, văn nghệ, ca hát nhảy múa dưới ánh "Trăng Tín Thác".

Trong hơn 1000 em, chỉ có 30 em là thiếu nhi Công Giáo, còn lại là trẻ em tôn giáo bạn hoặc không có đạo. Chúa nói thánh nữ Faustina, cũng là nói với mỗi người hôm nay: "Mỗi ngày, con hãy đem đến cho Trái Tim Ta một nhóm các linh hồn khác nhau, rồi dìu họ vào đại dương lòng thương xót của Ta, và Ta sẽ đem tất cả các linh hồn này vào nhà Cha của Ta. Con hãy thực hiện điều này ở đời này và cả đời sau nữa." (NK, 1209). Chỉ cần dìu tâm hồn mình vào đại dương lòng Chúa thương xót, thì linh hồn nào cũng sẽ được tình yêu trọn vẹn của Thiên Chúa. Không có sự phân biệt, không có rào cản nơi những trẻ thơ lúc nào cũng khao khát được chăm sóc yêu thương.

Trung thu năm nay ánh trăng như sáng hơn, như lung linh hơn mọi năm vì các em không chỉ đón Tết Trung Thu với bè bạn, với gia đình mà còn với các anh chị thiện nguyện Tín Thác múa lân, rước đèn, phá cỗ "Bánh Trung Thu-Quà Tặng Của Lòng Chúa Thương Xót"

với thiếu nhi ở khắp mọi miền có "Dấu Chân Lòng Thương Xót".

Mỗi người chọn cho mình một hành trình. Có người đổ tiền vào những chuyến du lịch nước ngoài tốn kém hàng trăm triệu. Có người cho con cái đi chơi, đi du lịch, ăn uống ê hề, mua sắm thỏa thích. Có người đem bánh Trung Thu không phải đi cho các em thiếu nhi, nhưng đi biếu các đại gia, các ân nhân để "lại quả", để "hòn đất ném đi, hòn chì ném lại", mong sau này sẽ được họ đóng góp hậu hĩnh hơn. Có người đi dự tiệc Trung Thu nơi nhà hàng rất sang trọng với các doanh nhân, với các đại gia để gọi là "có qua có lại cho toại lòng nhau"...

Thiện nguyện Tín Thác cũng chọn cho mình một hành trình: *"Hành Trình của Lòng Thương Xót"*. Trên hành trình ấy, thiện nguyện đã được nhìn thấy muôn vàn hoa thơm cỏ lạ: ấy là nụ cười rục rịch của những phận nghèo đón nhận ân phúc, quà tặng của Lòng Chúa Thương Xót. Và đích điểm của hành trình ấy là đến được với cội nguồn Lòng Thương Xót, tìm về Trái Tim Chúa Giêsu đầy yêu thương, qua những chuyến công tác bác ái, dân thân vì người nghèo, vì trẻ em, vì tương lai những mầm sống vẫn còn cần lắm những bàn tay nhân ái.

30.000 bánh Trung Thu yêu thương dành cho trẻ em nghèo năm nay là bắt đầu từ một câu chuyện đơn giản về một đứa trẻ hồn nhiên ăn hạt hút ảm để dành bánh Trung Thu cho mẹ cho em, mà tám năm trước thiện nguyện viên đã gặp. Đôi khi những việc lớn lao lại được khởi đi từ những nhỏ bé đơn sơ thế!

Thiện Nguyện Tín Thác
Trung Thu 2015

(*ngẫu thơ)

Đón trăng không thể hái trăng
Để cùng Tín Thác lâng lâng thu về
Nhìn trăng nhớ mãi đêm này
Cùng “Trăng Tín Thác” cận kề bên nhau

Vĩnh Long ta gặp thu này
Nhưng thu đi mãi tận miền Bắc Trung
Thiện Nguyễn ta xách đèn lồng
Buộc ngang dáng nguyệt xum vầy trẻ thơ

Đêm trăng tay kiếm bàn tay
Sợi dây Thương Xót lung lay nơi nào?
Ánh trăng buông xuống ngọt ngào
Thánh Đèn Thương Xót Vĩnh Long vui thầm

Cầu cho ước nguyện mau thành
Cho tròn vầng nguyệt nghiêng vai đỡ cùng
Nhớ nhau Long Mỹ vĩ cầm
Cùng nhau hội tụ bên Lòng Xót Thương.

Công tác Bác Ái theo di chúc của Ông Cố Giuse
– nhân ngày giỗ 2 năm 30-8-2015

Long Mỹ - ĐẤT LÀNH NGƯỜI THIỀN

Xét về tổng thể của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam thì xứ đạo Long Mỹ có lẽ chỉ như một cái chấm bé xíu, mờ nhạt và quá đỗi xa xôi. Đọc địa danh mà xứ đạo nhỏ bé này hiện hữu có mấy ai mừng rỡ ở đâu: nhà thờ Long Mỹ - ấp Long Khánh - xã Long Mỹ - huyện Măng Thít - tỉnh Vĩnh Long. Ngay cả thiện nguyện viên Tín Thác đã đi công tác bác ái khắp vùng miền mà nghe cái tên Long Mỹ - Măng Thít cũng thấy lạ hoắc lạ hươ. Lạ thì phải đến mà xem, đến và để rồi như một nhân duyên, chân chẳng muốn dời đi, lòng bỗng thấy xôn xao. Từ một chuyến ghé thăm, bỗng thành cái duyên, chân bỗng muốn dừng. Dừng để làm một điều gì đó thật cụ thể mà thiết thực cho Long Mỹ...

• Đất Lành-Người Thiện

Chị Yên bán nước mía ngay ngoài cổng nhà thờ vui vẻ chặt dừa, ngoắc vông cho khách phương xa, đơn đả: "Ngả lưng đi! Đợi tui vạt trái dừa uống cho đã cơn khát!"

Dù chị Yên chẳng có Đạo Chúa, nhà chị đạo Ông Bà, xong chị luôn thương quý khách xa mỗi khi ghé Long Mỹ này, và khi cần cũng vô nhà thờ ghé phụ một tay giúp việc xứ.

Chị vui vẻ cho biết: "Hể thấy nhà thờ đông đông và bày trẻ tíu tít là tôi cũng vui lây, vì biết là cha xứ lại mời ai đó có lòng về lo cho đám trẻ. Mà cũng lạ thiệt chớ. Người tu hành sao quá dễ mến dễ thương. Tất cả đám trẻ quanh vùng này đều gọi ông là cha thân thương, chả kể giáo lương. Mà thực ra ông lo cho con em lương dân là chính đó chứ! Trẻ con có đạo ít thôi. Nghe nói cả giáo xứ có được 30 em, trong số 360 người Công Giáo. Còn đám trẻ không đạo có đến cả ngàn. Kể như các hộ quanh nhà thờ này là lương không hà. Nên có vô giúp một tay vài việc thì cũng chỉ là góp chút công sức thôi. Thương quý biết ơn ông còn không hết!"

Anh Dũng, gia đình thờ ông bà, không phải là giáo dân, dựa lưng vào hàng rào nhà xứ, giáp ngay lò bánh mì, cũng cười xòa mà bảo: "*Ông cha về làm lễ nghi đều đặn lắm. Góc xóm này bỗng rộn ràng, lò bánh mì cũng hương xái nhà Chúa, làm ăn ngày mỗi lên. Dân đây còn khó khăn, thấy ông cha này nhiệt tình, cũng muốn chung tay cùng ông làm việc này việc kia. Người ta là nhà tu ở nơi khác tới mà lại thương dân mình, vậy dân mình với nhau không ăn ở đường hoàng, coi sao đặng?*"

Anh Dũng còn cho biết giáo xứ khởi sắc, sinh hoạt rộn ràng, và tệ nạn xã hội cũng giảm hẳn đi, quanh nhà thờ trẻ con ngoan

hắn ra, biết đi gửi về thừa. Chúng nó học lẫn nhau. Và học từ lớp con trẻ học giáo lý ở nhà thờ. Thật là đáng mừng vui, và cảm động!

Thiên nguyện viên Tín Thác còn muốn biết nhiều hơn về Long Mỹ. Một nhóm tạm tách đoàn đi vào trong xóm để được nghe tâm tư nguyện vọng của bà con.

Vừa rẽ vào con hẻm thì gặp hai người phụ nữ, một già một trẻ, dắt nhau đi, chân nọ đá chân kia, và họ giành nhau... nói! Thật ngộ nghĩnh sinh động, khác hẳn với hai thân hình xiêu vẹo gầy nhom, và hai gương mặt thần thái cũng... không bình thường cho lắm.

Người lớn tuổi: "*Bác là Đặng Thị Tư. Còn cái con này nó là con gái bác hà. Im im đi, để má nói!*"

Đại ý bác Tư khoe là bác rất... xinh gái! Và không hiểu mô tê vì sao lại đẻ ra con Út, còn gọi Út khờ. Nhưng theo lời Út khờ, thì Út mới là xinh, còn mẹ thì cũng xinh, nhưng không xinh bằng Út!

Hai người dở tính lú lo chuyện không đầu không đuôi, đủ để thiện nguyện viên hình dung ra câu chuyện thất lòng: hai mẹ con này không có người thân, đều bệnh tật ngớ ngẩn. Họ ở đâu đó trong xóm nghèo héo hắt, và trong mắt xóm làng thì đúng là họ dở hơi.

Từ ngày người linh mục của lòng thương xót về nơi này, việc đầu tiên cha làm là thống kê tất cả những ai khó khăn nhất, đau khổ nhất, thiệt thòi nhất, và hộ gia đình ngơ ngác của bà Đặng Thị Tư được cha đặc biệt yêu thương. Đối với cha thì họ chẳng hề ngớ ngẩn mà là dấu chỉ Thiên Chúa dùng để nhắc mọi người phải có lòng thương xót. **Long Mỹ sẽ có Đền Thánh Lòng Chúa Thương Xót**, là nơi mọi người khắp nơi lũ lượt hành hương về để cầu nguyện lòng Chúa thương xót, thì trên hết và trước hết, đó phải là cái nôi phát xuất lòng thương xót dành cho con người, nhất là những người đau khổ, bệnh tật, nghèo khó. Người chủ chăn ở đó phải là hiện thân của Đấng Giàu Lòng Thương Xót, là mẫu gương thực hành lòng thương xót. Có Đền Thánh Lòng Chúa Thương Xót mà không có lòng thương xót thì còn có nghĩa gì? Có

Đền Thánh Lòng Thương Xót nguy nga lộng lẫy sang trọng bề thế mà con chiên và con dân còn nhà rách vách nát, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc thì đó là làm chứng hay phản chứng? Liệu Chúa có vui lòng ngự trị nơi cung điện cao sang, trong khi con cái Chúa phải ở nhà tranh vách đất, dột nát tư bề không? Ý thức được điều đó nên người mục tử này hết lòng lo cho con chiên, tìm mọi cách đưa họ đến với lòng Chúa thương xót. Tất cả chỉ là phương tiện. Những cơ sở vật chất đơn sơ vừa đủ dùng; nhà nguyện hội trường xây dựng khiêm tốn cố gắng làm rộng đủ để cho bà con có nơi cầu nguyện yên tĩnh sốt sắng tránh mưa tránh nắng. Dù biết rằng công việc loan truyền lòng Chúa thương xót sẽ gặp khó khăn thử thách nghi ngờ chông đối hiểu lầm kèn cựa; dù biết rằng việc quy tụ giáo dân đến với lòng thương xót Chúa càng đông càng sốt sắng bao nhiêu thì sẽ bị cản phá bấy nhiêu; dù biết rằng chỗ đứng của mình sẽ lung lay, vị thế của mình có thể nay còn mai mất, chiếc mũ trên đầu mình có thể bay lúc nào không hay, ngay cả mạng sống có bị đe dọa, dù, dù, dù... thế nào đi nữa, người mục tử ấy vẫn không bao giờ lùi bước, vẫn dấn thân loan truyền lòng thương xót Chúa! Bất chấp!

Chính vì cảm nhận được cái nhiệt huyết đó của cha sở Long Mỹ. Chính vì cảm phục lòng quả cảm đó. Chính vì thấy được trái tim đầy thương xót, vô tư, vô vị lợi, hồn nhiên chân chất của người mục tử nơi đây, mà người linh mục lãng tử và thiện nguyện Tín Thác mới muốn tạm dừng chân ghé bến, đỡ đàn phần nào, để tâm nguyện của cha sở Long Mỹ được thành toàn, rồi lại tiếp tục lên đường theo tiếng gọi của lòng Chúa thương xót...

Bà Tư được đem đi chữa bệnh, và bệnh viện cũng ngạc nhiên khi đích danh cha sở tới tận bệnh viện thăm, đóng tiền viện cho bà. Bé Út có khờ hay không thì không biết, chỉ biết nó là con gái thì phải ăn bận cho đàng hoàng sạch sẽ. Và thế là có các chị trong cộng đoàn lòng thương xót ở nhà thờ đến tận nơi dạy cho nó mặc làm sao, cột tóc làm sao. Út khờ vì thế rất tự tin khoe rằng nó xinh hơn mẹ nó!

Và hơn hết, hai mẹ con đó là con cái Chúa, nên sẽ có chỗ trong nhà Chúa từ nhân. Ban hành giáo liền tới đưa mẹ con Út khờ đi lễ cho quen. Mà lạ thật, chỉ đưa đi có một lần, kể từ đó mẹ con Tư - Út đi lễ siêng năng, có lẽ là... nhất xứ!

Vâng chính những chuyện đời cay mắt đơn sơ thế, mà lại có tác động rất mạnh tới thiện nguyện Tín Thác chúng tôi. Ngay cả cha linh hướng thoát đầu cũng chỉ ngỡ "một lần ghé thăm", nhân dịp đi trao tặng 365 học bổng cho các em học sinh nghèo hiếu học thuộc giáo phận Vĩnh Long, và có được cái duyên ghé qua Long Mỹ. Ấy vậy mà bổng đầu thầy trò muốn dừng chân. Lắng nghe ý Chúa dạy trong sâu thẳm cõi lòng, để rồi bổng muốn tạm ghé bên để cùng với vị mục tử nơi này chăm bón cho đất lành cây thiện lớn nhanh, và hoa trái lòng Chúa xót thương sẽ sum suê ở Long Mỹ này. Cùng chung một chí hướng. Cùng chung một lý tưởng. Cùng khát khao loan truyền lòng Chúa thương xót. Tại sao không ? Nếu ý Chúa muốn là như vậy!

• Đất Lành - Chim Đậu

Chim đậu tại đất lành này, người mục tử bám trụ tại Long Mỹ xa xôi, hóa ra lại chính là cha tổng thư ký

Tòa Giám Mục Vĩnh Long, thành viên ban tư vấn Tòa Giám Mục, Trưởng Ban Giáo Lý Giáo Phận và Toàn Quốc. Cảm nhận được lòng Chúa xót thương, nhận thấy cánh đồng truyền giáo còn mênh mông và việc loan

truyền lòng
thương xót Chúa
chắc chắn sẽ gặp
nhiều gian lao
thử thách ít người
muốn dấn thân,
nên ngoài công
việc ở Tòa Giám
Mục, "đưa con
cung" của giáo
phận tình nguyện
về Long Mỹ xa
xôi này với khát
khao thuận ý
Chúa, đẹp lòng
người, chung tay
cùng anh em linh
mục đồng chí
hướng và bằng
hữu thổi bùng lên
ngọn lửa của lòng
Chúa xót thương,
để Long Mỹ dù
nhỏ bé xa xôi vẫn
có sức thu hút
khách hành

hương bốn phương về đây cầu nguyện kín mức ân sủng từ Lòng Chúa Thương Xót!

Chính bởi khát vọng đó thiêu đốt mà người mục tử của lòng thương xót bám trụ nơi đây, bám trụ tới từng thân phận người cụ thể.

Với cha có lẽ Chúa đang ở trong từng bà con xã Long Mỹ này, trong từng trẻ thơ cần được nâng niu, và trong cả những dự án khá lớn lao mà ngài

đang vâng theo tiếng réo gọi của lòng Chúa xót thương mà thực hiện.

Nhớ lần trước khi ghé thăm, cha sở Long Mỹ dẫn Tín Thác ra khu đất còn sình lầy, nơi cha đang cố gắng cùng giáo dân làm một khung nhà tiền chế, lúc đó ngài cho biết:

- Long Mỹ tuy ít giáo dân nhưng lại nằm ở tâm điểm miệt Cửu Long. Lòng đạo bà con sốt mến và khát khao lòng thương xót Chúa. Cha cố gắng làm hội trường này để như mái nhà ấm êm cho con cái Chúa có nơi về lãnh hội ân sủng lòng Chúa thương xót! Song thật khó

khăn vì nơi đây còn nghèo, giúp bà con không hết, huy động nguồn lực là một sự ngặt nghèo, cha cần cha linh hướng và Tín Thác chung tay, trước mắt là lợp cho được cái mái!

Và Chúa đã chiều lòng mong muốn đó, hôm nay mái nhà nguyện hội trường lòng thương xót đã lợp xong. Tuy còn dang dở công việc, dang dở lo toan, nhưng cha con đã có thể mỉm cười vì những gì đang làm thật là vừa ý Chúa!

Đang trộn dờ mẻ bê tông tươi mới, anh Giác, một lương dân làm hồ reo lên mừng vui: *"Thiện nguyện Tín Thác ơi! Ráng cùng ông cha làm đặng xong cái quảng trường nữa nghe! Tui nôn lắm rồi à nha! Cứ nghĩ cái sân rộng mênh mông này làm sạch sẽ, thì Tết trung Thu sắp tới, cả ngàn con nít tới đây chơi, rước đèn, rõ là sướng!..."*

An tâm, anh Giác ơi! Đêm Trung Thu năm nay, thiện nguyện Tín Thác sẽ về đây với 1000 lồng đèn và 1000 bánh Trung Thu, cùng với đội lân, chú Cuội, chị Hằng, xiếc ảo thuật, văn nghệ thật tưng bừng với chủ đề "Trăng Tín Thác". Cả ngàn thiếu nhi, mà chưa tới một trăm là con giáo dân, còn lại là con em của cả xã Long Mỹ này, chúng sẽ có một chỗ để chơi, rước đèn phá cỗ Trung Thu. Ước mơ của anh thợ hồ ngoại đạo, có lẽ cũng là ước mơ của cha sở, giáo dân, đồng bạn hữu có tâm lòng đang hướng về Long Mỹ.

An tâm các bé ơi! Trung Thu này, các anh chị nhóm thiện nguyện Tín Thác sẽ trao gửi tất cả 30.000 (ba mươi ngàn) **"Bánh Trung Thu-Quà Tặng Lòng Chúa Thương Xót"** đến cho các em thiếu nhi nghèo ở vùng sâu vùng xa, không phân biệt lương giáo, từ Nam chí Bắc,

chứ không chỉ ở Vĩnh Long này. Vì Lòng Chúa Thương Xót bao la hải hà, nào có biên giới!

Chuyến công tác này cha linh hướng và thiện nguyện Tín Thác về Long Mỹ với 250 phần quà gạo mì nhu yếu phẩm dành cho những gia đình có hoàn cảnh khó khăn không phân biệt lương giáo, là để thực hiện "di chúc" của ông cố Giuse, thay cho nén nhang trầm thắp lên tường nhớ 2 năm ngày ông thân sinh của cha linh hướng về với lòng Chúa thương xót. Ông trời lại rằng, khi ông nằm xuống, cũng như hàng năm đến ngày giỗ của ông, thì con cháu không được làm lễ long trọng tôn kém, không cỗ bàn linh đình, phải hết sức đơn giản như những người hết sức bình thường, tất cả dành dụm để chia sẻ với những người có hoàn cảnh khó khăn. Đó là lời cầu nguyện đẹp lòng Chúa nhất.

Quà lòng thương xót cho Long Mỹ được ưu ái hơn khi giờ chót có người lặng lẽ gửi kèm gần ba trăm cặp sách cho học sinh nghèo trong xã Long Mỹ. Hơn tất cả, vẫn là những món quà thiêng liêng vô giá, mỗi thiện nguyện viên trân trọng trao tận tay bà con những tràng chuối, sách, ảnh, CD bài giảng Lòng Chúa Thương Xót.

Đặc biệt là những máy MP3 ghi âm "500 Bài Giảng Lòng Chúa Thương Xót" nhờ bàn tay các cha sở đưa đến tận tay bà con vùng sâu vùng xa heo hút đang khao khát ánh sáng Lòng Chúa Xót Thương...

Sân nhà thờ Long Mỹ sáng nay như rực rỡ hơn khi sắc đỏ của thiện nguyện Tín Thác đan xen trong giòng bà con đổ về Long Mỹ. Quả là một giao hòa đẹp của người với người, trong vòng tay hải hà của Lòng Chúa Xót Thương.

Còn nhiều, và rất nhiều những bước chân sẽ tìm về Long Mỹ.

Long Mỹ - Đất Lành Người Thiện,

Long Mỹ sẽ có Đền Thánh Lòng Thương Xót,

Long Mỹ sẽ là nơi quy tụ khách hành hương từ muôn nơi đến cầu nguyện và kín múc ân sủng từ Lòng Chúa Xót Thương...

Nếu Chúa muốn, con người cần được không?

Nếu Chúa không muốn, con người làm được gì?

*Thiện Nguyện Tín Thác
Long Mỹ 2015*

trang thơ

NHỚ TUỔI THƠ

Giữa cuộc sống xa hoa tôi lại ước
Được một lần trở lại tuổi thơ
Thuở một thời bơi sông cùng lũ bạn
Sáng cắp cặp chiều xách giỏ bắt cua
Nắng chói chang mùa hè da đen xạm
Rét mùa đông sương gió vẫn ngoài đồng
Sự hồn nhiên làm quên đi vất vả
Mãi nô đùa quên cả bữa cơm trưa
Mưa hay nắng, vẫn đầu trần chân đất đạp bùn sâu,
đạp cả những u sầu
Gậy nịt, búng xu, nhảy dây hay chập ảnh
Cười ngựa đạp nhau ngã dúi vẫn tươi cười
Chưa kể đến tạt lon hay xèng xọc.
Cả bắn bi khoét hố phía sau vườn
Những trò đùa tuy không gì bổ ích
Nhưng như thế mới gọi là tuổi thơ
Chẳng phải nghĩ phải lo đời phức tạp
Nụ cười tươi nở suốt trên môi
Tuổi thơ ấy giờ sao tìm được lại
Xã hội giờ tất cả sống online!
Game giải trí thay những trò nghịch dại
Thế giới ảo mờ đi những tương lai
Búp măng non của thời nay hiện đại
Nghiện game, nghiện hút, nghiện chơi bài
Nghiện lô, nghiện sex... hỏi tại ai?
Một lần thôi... tôi xin rời thực tại,
Về tuổi thơ... để được cười mãi suốt ngày dài!

Phuong Phuong

Trung Thu 2015

Công tác Bác Ái thường kỳ - nhóm Thiên Nguyên Tín Thác

CAI QUÁ – NGÃ CẠY **Lòng Thương Xót Cho Hai Xứ Đạo Hồi Sinh**

*Một xứ sở
từng là “vùng
trắng” về tôn giáo,
đã từng có quãng
thời gian suốt ba
bốn chục năm dài
không có bóng dáng
người giáo dân nào.*

*Vậy mà, chỉ từ bóng hình của tám ảnh Lòng Chúa thương
xót bạc phước nơi góc bếp nhà thờ tàn tro, người này
nhìn, người kia ngắm. Rồi cứ người nọ bảo người kia, dắt
điều nhau về quây quần dưới chân Chúa. Lần hồi gần chục
năm rồi cũng dần hồi sinh một xứ đạo nơi miền sông
nước Cửu Long...*

• Ngã Cạy-Cai Quá Xứ Sở "Lều Phều"

Giáo xứ Cai Quá được thành lập từ thế kỷ 19. Trải qua nhiều năm sinh hoạt cầm chừng vì những trận bom rơi đạn lạc oanh tạc thời chiến tranh, đến thập niên 50 của thế kỷ 20, do quá sợ hãi chiến tranh và tang tóc, người dân xứ Cai Quá bỏ đi hết, nhất là những người dân Công Giáo sợ bị cấm đạo hay bắt đạo vẫn thường diễn ra trong

thời chiến. Chính vì thế, nhà thờ Cai Quá suốt nhiều chục năm ròng không có bóng dáng giáo dân, ngôi thánh đường cũng theo đó mà tàn tạ.

Buồn lắm, buồn vì quá khứ tang tóc để lại vết sẹo quá sâu nơi vùng đất một thời là miền trái ngọt của Tin Mừng. Mãi cho đến cách đây 10 năm, cha quản xứ tiên khởi được bổ nhiệm về đây, bằng nỗ lực không ngừng nghỉ dưới bàn tay quan phòng dịu dặt của Thiên Chúa, những người dân có đạo bắt đầu đổ về sinh sống làm ăn, rồi những gia đình tha phương cầu thực từ vài chục năm trước cũng lục tục theo tiếng gọi Đức Tin mà quây quần về xóm đạo này. Bức ảnh Lòng Thương Xót bạc phéch nằm nơi cửa bếp giáo xứ như một nhân chứng vĩnh hằng của thời gian, chứng kiến bao biến động, bao đổi thay của một vùng đất, từ lúc từng là một xứ đạo trù phú, rồi bị chiến tranh tàn phá, rồi lại dần hồi sinh như những mầm non hé nụ trên một góc đại thụ tưởng đã khô cằn.

Xứ Ngã Cay gần xứ Cai Quá cũng được chấn dất

bởi cùng một chủ chăn, người mục tử một lúc quản hai

xứ, cứ lúc này chạy qua “Ngã” thì lúc kia lại có mặt ở “Cai” để lo lắng cho con chiên của mình.

Xứ Ngã Cạy tuy không bị một thời hoang vắng như Cai Quá, nhưng cũng tiêu điều xác xơ bởi cái nghèo. Sau chiến tranh, nhà thờ được nhà nước trả lại cho hơn 1000 mét vuông đất để xây Nhà Chúa, tuy nhiên bà con giáo dân ở đây nghèo quá, gắng mãi vẫn không thể dựng đắp cho tươm tất. Khi thiện nguyện Tín Thác đến, ngôi thánh đường nhìn y như một cái nhà kho, sập xệ.

Cái nghèo làm cho cuộc sống người giáo dân nơi đây, như lời cha Giám Quản GP Vĩnh Long, đây là “lều phều”. Quả là thế, cuộc sống của người dân ở đây lều phều bấp bênh như cọng lục bình trôi ngoài sông ngoài rạch. Được mùa, được đất thì có ăn có mặc. Mất mùa đói kém thì nửa chén gạo nấu cháo có khi cũng phải đi xin. Cuộc sống người dân cứ “lều phều” như thế, chìm nổi phụ thuộc vào thiên nhiên, vào con nước. Đất đai thì không có nhiều, lại phần lớn là đồng chua phèn mặn, dân tình mưu sinh chủ yếu bằng những nghề “lụm, nhặt” từ thiên nhiên: mò cua, bắt ốc, kéo đăng đó kiếm con tôm, con cá, hái rau dại sống đắp đổi qua ngày. Thanh niên ở đây không chịu được cái nghèo phần nhiều bỏ lên thành phố, vùng quê chỉ còn lại lác đác người già, phụ nữ, trẻ em. Thật là một bức tranh vẫn còn cần lắm những tấm lòng thương xót để tô thắm màu hạnh phúc.

• Lòng Thương Xót Xóa Dàn Ngăn Cách

Điểm qua lịch sử của hai xứ Đạo mà nhóm Thiện Nguyện Tín Thác đến trao 400 phần quà của lòng Chúa thương xót để thấy những khó khăn mọi mặt, từ đời sống

cơm áo đến đời sống đức tin mà người dân nơi đây còn đang phải đói mặt.

Lòng Chúa bao la nhưng lòng người còn nhỏ hẹp nghi kỵ, mà dù sống với nhau một thời gian lâu vẫn chưa thể mở lòng. Buồn lắm chứ, buồn lắm khi mạch đạo nghĩa ở đời cứ bị ngắt quãng vì những sự u tối như thế. Cai Quá và Ngã Cạy do đã có thời gian dài không sinh hoạt tôn giáo do chiến tranh loạn lạc. Khi người Công Giáo lánh đi trong thời chiến, thì nơi đây những tôn giáo khác như Hòa Hảo, Phật Giáo, Cao Đài... lại phát triển. Rồi khi người Công Giáo trở về quê cha đất tổ gầy dựng lại giáo xứ, thì người giáo dân và người tôn giáo bạn, cả người vô thần ở xen kẽ nhau. Không hẳn là xung đột, nhưng cũng đã có sự ngăn cách, ngăn trở nhất định.

Những sự ngăn trở ấy làm bà con giáo dân khi tham gia sinh hoạt tôn giáo cũng có chút e ngại và lo sợ. E ngại vì sợ bị tách biệt khỏi làng xóm, lo sợ vì có một số người không tôn trọng và đổ kỵ với đạo của mình. Vì thế những buổi cử hành thánh lễ có chút gì đó buồn bã, thâm lặng. Sinh hoạt tôn giáo không có nhiều âm sắc. Hóa ra, nốt buồn không đến từ quá khứ bị thương bởi chiến tranh bom đạn, mà lại chính từ thực tại đầy chông gai.

Điều này làm cha sở rất buồn và trăn trở. Nhiều lần cha sở đã mời đại diện chính quyền và những tôn giáo bạn đến tham dự thánh lễ và những buổi cử hành phụng vụ để mọi người hiểu rõ hơn về đạo Công Giáo, xóa dần những khoảng cách, những nghi ngờ, nghi kỵ lẫn nhau. Nhờ đó, thiện cảm người dân nơi đây dành cho bà con Công Giáo hai xứ Cai Quá và Ngã Cạy được tăng lên dần dần.

• Lòng Thương Xót Xoa Dịu Nỗi Khổ Đau

Nhóm thiện nguyện Tín Thác đền với Cai Quá và Ngã Cạy trong một ngày Chúa Nhật trời có vài hạt mưa lất phất. Người dân nơi đây còn nghèo lắm, và những nỗ lực của nhóm thiện nguyện trong chuyến công tác này khó mà cải thiện cuộc sống bà con giáo dân nơi đây trong một sớm

một chiều. Tín Thác chỉ theo tiếng gọi của Lòng Chúa Thương Xót, tìm đến đây như một cuộc gặp gỡ thân tình với bà con, như là một sự sẻ chia nho nhỏ.

Đường đi vào giáo xứ sao mà trắc trở thế! Nắng quá không vào được, mưa quá lại càng không thể ghé thăm. Con đường đất nhỏ xíu quanh co đi chỉ vừa một xe máy, hai bên là ruộng sâu hun hút. Những ngày này trời mưa đất nhão ra, đường lộ chẳng thể vào được nữa. Cả đoàn chọn cách đi bằng xuồng máy để có thêm một trải nghiệm lên đèn sông nước!

Khi bước xuống xuồng không mái che, trời nắng chang chang, ai cũng ngại phải phơi mình dưới nắng. Lúc xuồng nổ máy, trời mát dịu lại, ai cũng thở phào nhẹ

nhôm. Rồi bỗng chốc trời đổ cơn mưa nặng hạt, nhóm thiện nguyện nháo nhác chẳng biết núp vào đâu, thì may quá bác tài đưa cho mấy cái bao tải vốn dùng đựng...bèo, cỏ để che tạm. Nhưng cũng chẳng che được bao nhiêu, ai cũng ướt như chuột. Có sao đâu? Có khó khăn, có vất vả, có dơ bẩn lắm lem, đây mới chính là tinh thần phục vụ quên mình của nhóm thiện nguyện Tín Thác. Đi công tác bác ái đâu phải là đi "cưỡi ngựa xem hoa", đi phát quà biểu diễn, đi cho vui. Nếu đi làm bác ái mà sợ khó, ngại khổ, e bẩn, thì đi làm gì?

Con người ta vốn bình thường vẫn sợ dơ, sợ vất vả. Nghĩ đến chuyện đội bao bạt lên đầu che mưa nắng, hẳn nhiều người phải ngán ngẩm. Nhưng nghĩ lại thì chẳng phải những cái bao hôi hám đó đang giúp ta tránh mưa tránh gió đó sao? Và hơn nữa lại giúp những người thiện nguyện qua được cơn mưa mà đến với anh chị em mình còn nghèo khó đơn côi.

Há chẳng phải nhìn qua tưởng là tầm thường, nhìn lại mới thấy những nhân tố góp phần vào công việc đáng quý là vậy! Thế nên xin những ai dấn thân vào đời bác ái phục vụ đừng ngại dơ, đừng ngại khổ. Đã dấn thân là một bước mạnh mẽ, quyết noi gương thầy Giêsu. Ngày xưa hai ngàn năm trước, thầy Giêsu không ngại ngần chạm tay vào người phong cùi mà chữa bệnh, thì nay những thiện nguyện Tín Thác đội mưa đội gió, lướt qua dòng sông êm đềm mát rượi mùi nước mưa mà đến với anh em còn khó khăn ở xứ Cai Quá, xứ Ngã Cạy thì có gì là khổ. Chúa sẽ tiếp thêm niềm tin và nghị lực nơi những người thiện nguyện để mạnh mẽ gạt bỏ mọi sợ hãi, tiếp tục con đường thiện nguyện bác ái đầy gian khó.

Bóng dáng bà con đợi chờ từ sáng sớm thúc giục những thiện nguyện áo đỏ guồng vòng tay nhanh hơn để trao gửi những món quà của lòng Chúa thương xót đến tận tay bà con nơi đây. Nhận thức được rằng của ăn vật chất chỉ là phần nhỏ, thiện nguyện Tín Thác luôn gửi gắm cho bà con nơi đây những của ăn tinh thần đầy ắp no đủ là bánh đũa, tràng chuỗi, sách ảnh Lòng Thương Xót Chúa. Mong lắm lòng thương xót Chúa sẽ đầy tràn trong đời sống đức tin bà con nơi đây

Có một bà cụ già làm nghề móc cua, đến nhận quà với 10 đầu ngón tay chai sần, nát bết chỉ chít những vết sẹo bởi cua kẹp và mảnh kính cắt ngang cắt dọc. Bà cụ thật thà kể ngày nào Chúa thương lắm thì cho móc được hai ký cua, bán được năm chục ngàn, mà sức già cạn kiệt, làm được ba ngày thì ốm, nghỉ mất bảy ngày...

Đôi nhìn theo bóng bà cụ loạng choạng khuất dần trong đám đông, thiện nguyện Tín Thác càng thấm thía sức nặng Thánh Giá mình đang vác trên vai. Sức nặng Thánh Giá ấy không đến từ sự vất vả trong mỗi chuyến công tác mà đến từ những hoàn cảnh ngập tràn khổ đau.

Mỗi thiện nguyện Tín Thác nắm chặt đôi tay, thầm nguyện xin lòng Chúa thương xót. Chỉ có lòng thương xót vô bờ từ máu và nước tuôn tràn từ Thánh Tâm Chúa mới có thể xoa dịu chữa lành những đốn đau nơi trần thế này...

*Thiện Nguyện Tín Thác
Cai Quá-Ngã Cay 2015*

Chứng nhân LTX tại Hải ngoại

1- Con là Giuse Vũ Anh Hùng và Maria Lê Thị Kim Ngân, hiện đang sống ở

Georgia, Mỹ, làm nông trại. Con xin làm chứng cho Chúa vì những ơn lành của Chúa ban cho gia đình con rất nhiều.

Vào năm 2005-2006, con bị tai nạn. Xe của con bị lật, và lộn tròn 5 vòng, 4 bánh xe chống ngược lên trời. Thế nhưng Chúa đã gìn giữ con không bị sao hết. Cũng trong năm đó, con đi tắm biển, tưởng chết đuối, nhưng Chúa đã gìn giữ con.

Năm 2010, cháu của con lái xe 4 bánh loại nhỏ, giống xe đánh golf và bị xe đè lên bàn chân. Khi đưa lên bệnh viện cấp cứu, bác sĩ nói phải cắt bàn chân của cháu đi vì bị dập nát hết rồi không giữ lại được. Con đã gọi điện về Việt Nam, xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho cháu. Thật lạ lùng. Chúa đã nhận lời. Cháu được chữa lành, không phải cắt bàn chân nữa. Bác sĩ điều trị khẳng định với gia đình con là bàn chân của cháu con được chữa lành, không phải cắt là có phép lạ đó!

Vào năm 2013, Chúa ban ơn cho con của con. Vợ con có thai được 4 tháng, bác sĩ yêu cầu thử máu để xem em bé có bị down (dị tật bẩm sinh) không. Khi nghe tin đó, vợ chồng con lo buồn và đau khổ lắm. Con đã gọi điện về cho cha, và cha nói "Cứ an tâm tin thác vào Lòng Thương Xót Chúa, cha và cộng đoàn sẽ cầu nguyện cho..."

Con đã tin thác vào Lòng Thương Xót của Chúa khi nghe những bài giảng qua trang web <http://www.muoichodoi.info> hàng ngày. Một tháng sau, vợ con đi tái khám, bác sĩ siêu âm... Trong lúc siêu âm, con đã

đọc kinh Lòng Thương Xót Chúa và đọc kinh Kính Mừng. Chúa và Mẹ Maria đã cứu em bé của con. Bác sĩ nói em bé của con khỏe mạnh bình thường tốt đẹp hết từ tay, chân, mắt, mũi...

Và rồi con của con đã chào đời được bình an mạnh khỏe như những đứa trẻ khác. Gia đình con cảm ơn Chúa, cảm ơn Mẹ đã thương gia đình con rất nhiều.

Con cảm ơn cha và cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa... Alleluia.

*Giuse Vũ Anh Hùng
Maria Lê Thị Kim Ngân
hungvu3304@yahoo.com*

2- *T*hấm thoát đã gần 6 tháng trời và cũng là thời gian con được biết đến Lòng Thương Xót Chúa qua một người bạn. Bạn con hỏi con có biết cha Long ở Việt Nam không? Con nói con không biết, nhưng nhờ có ơn Chúa tác động, con mở trên mạng thấy có số phone và được biết trang web <http://www.muoichodoi.info> và con email cho cha. Kể từ đó, con nghe cha giảng trên trang web hằng ngày. Mỗi tối trước khi đi ngủ con mở cho cả nhà cùng nằm nghe cho tới khi ngủ lúc nào cũng không biết.

Chồng con bị bệnh gan siêu vi C, con lo lắng cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa. Nghe những chứng nhân đã cầu nguyện Lòng Chúa Thương Xót mà hết bệnh, nên vợ chồng con ngày đêm nguyện cầu. Qua 3 tháng chữa trị, đến nay chồng con đã khỏi bệnh hoàn toàn. Hồng ân Chúa bao la, gia đình con ngợi ca Lòng Thương Xót Chúa.

Chúa lạ lùng lắm. Không chỉ chữa bệnh gan cho chồng con mà Chúa sắp xếp hết mọi thứ công việc của gia đình con. Chồng con đang có công việc ngon lành tự nhiên

bị thất nghiệp. Mới nghe bị thất nghiệp, chúng con hoang mang như bị trời giáng. Chúng con buồn lắm, nhưng có biết đâu Chúa làm như thế là vì Chúa thương. Chữa trị bệnh gan sẽ bị hành sốt và mệt lắm, nếu chồng con cứ tiếp tục công việc thì không thể chữa trị được, cho nên Chúa cho chồng con nghỉ ở nhà để xin tiền thất nghiệp, vừa được ở nhà nghỉ chữa bệnh, lại vừa có tiền. Vậy mà chúng con không nhận ra, còn buồn trách Chúa nữa chứ!

Ngày chồng con nhận giấy thất nghiệp cũng là ngày mẹ con ở Việt Nam được đi qua Mỹ đoàn tụ. Thật sự mà nói thì cũng lo, vì từ trước đến giờ có mình chồng con đi làm, con ở nhà chăm sóc 2 con nhỏ, bị thất nghiệp thì kinh tế hơi bị chao đảo, nhưng con xin Chúa cho mẹ con qua chăm sóc 2 đứa nhỏ, con sẽ đi làm, và Chúa đã nhận lời ngay. Mẹ con qua được một tuần thì con tìm chỗ đi làm (con làm nail), Chúa đã tìm cho con một việc làm phù hợp với khả năng của con.

Hiện nay con đi làm, chồng con được nghỉ dưỡng bệnh mà vẫn có tiền. Mọi sự Chúa làm đều tốt đẹp đến với gia đình con. Được nhiều ơn như thế, con nghĩ là Chúa muốn xem con có làm được hay không, vì Chúa cho con nhiều mà con chưa cho Chúa được gì. Con nghĩ là Chúa thử thách con. Chúa muốn con đi làm.

Câu chuyện của con là như vậy: Từ xưa đến giờ vợ chồng con sống với chị em bên nhà chồng hết lòng. Đã bao nhiêu lần họ làm tổn thương, vợ chồng con cũng đã bỏ qua. Có ơn Chúa con vượt qua tất cả. Hôm mẹ con qua Mỹ là ngày 23/12, mà ngày 25/12 chị của ông xã con mời vợ chồng con qua nhà ăn mừng lễ, nói với con là chở mẹ con qua. Mẹ con mới qua còn nhiều ngỡ ngàng, cộng thêm việc mẹ con bị say xe nên không muốn đi đâu. Mẹ con muốn để mấy anh em vui vẻ với nhau cho thoải mái, nào ngờ đâu đụng tới

bà chị chồng. Chị ấy nói xem thường chị mà không qua chơi, rồi chửi tùm lum, chị chửi chồng con là ngu mới lấy con. Chị chửi trước mặt con vậy đó. Thế nhưng, con không đáp lại. Con không muốn đôi co. Con im lặng. Từ trước đến giờ, chị chửi con sao cũng được, con không chấp, nhưng bây giờ chửi cả mẹ con thì làm sao con chịu được. Con cầu nguyện xin Chúa soi sáng cho con biết bỏ qua. Thật sự bây giờ con đã nguôi giận, con hết giận nhưng con không muốn qua lại nữa, vì cứ qua lại như vậy lại cãi nhau, ngồi chung mâm cơm mà không thật lòng, không vui vẻ, như vậy thì không qua lại cho đỡ tội.

Xin cha và cộng đoàn cầu nguyện cho vợ chồng con. Xin Chúa tác động để chúng con xóa bỏ giận hờn, biết tha thứ cho nhau như Chúa đã tha thứ cho chúng con.

Maria Tuyết và Augustino Minh

3- Con là Nga Nguyễn, ở 27 Schill Ave, Kenner, LA 70065 - USA.

Hôm nay con viết thư để làm chứng Lòng Thương Xót Chúa đã ban cho con, nếu có dịp xin cha đọc cho tất cả mọi người cùng nghe những lời chứng thật sự của con.

Con qua Mỹ từ năm 2005. Chỉ vì ham kiếm tiền mà con bỏ Chúa, không đi lễ Chúa Nhật và cũng không đọc kinh sáng tối. Con có 2 người con, tối đi làm về con nằm ngoài ghế ngủ để nhắc 2 cháu đọc kinh, khi 2 cháu đọc kinh xong con mới vào phòng ngủ, lúc đó một cháu 10 tuổi và cháu khác thì 12 tuổi, chắc nhờ vậy mà Chúa đã cứu vớt con.

Năm 2010, Chúa cho con một cơn bệnh thừa sống thiếu chết. Tự nhiên người con run lên, tim đập nhanh rồi mất ngủ. Con đi mấy bác sĩ nhưng không kiểm ra được

bệnh. Đang đi làm, nhưng chịu không nổi, con ra ngoài đường và quỳ xuống đường, rồi nói với Chúa: “Cha ơi, Mẹ ơi, con khó chịu quá, nếu Cha Mẹ thương con, Cha Mẹ cho con gặp thầy gặp thuốc, vì 2 con còn nhỏ và anh em con ở Việt Nam nghèo lắm, nếu không có con hỗ trợ, mẹ con khổ lắm, anh em nghèo không ai lo được. Nếu đẹp lòng Cha Mẹ con xin đừng cho con nằm một chỗ. Chồng con của con khổ lắm. Cứ cho con đau cỡ nào cũng chịu được. Con chấp nhận hết mọi đau khổ, nhưng đừng cho chồng và mẹ con khổ!” Thế là con đòi đi bác sĩ tâm lý. Ai cũng chửi không cho con đi, nhưng con cứ đi, từ đó con mới hết bệnh. Rồi một hôm, có người cho con cuốn sách Lòng Thương Xót Chúa, cứ 3 giờ chiều mỗi ngày con đọc kinh con mới đỡ bệnh một chút.

Chúa lại cho mẹ con ở Việt Nam bệnh nặng, con quyết định về Việt Nam. Con biết mẹ con sẽ không qua khỏi. Con cầu xin Chúa cho mẹ con qua được cơn bệnh. Nếu Chúa cất mẹ đi thì cho con có cơ hội gặp mặt mẹ lần cuối và cho con lo ma chay cho mẹ, vì con không có sức khỏe để đi tới đi lui.

Chúa đã nhậm lời, khi con về VN được 2 ngày thì mẹ con mất. Lo ma chay cho mẹ xong, 3 tuần sau con trở về Mỹ. Ngày con ra sân bay trở về thì chị con nhét vào tay con tấm hình Lòng Thương Xót Chúa.

Chúa rất thương con, khi về lại Mỹ, tự nhiên con kiếm được bài giảng của cha trên web muoichodoi.info và con đã nghe. Kể từ đó, con đi xưng tội, đi lễ, đọc kinh Lòng Thương Xót lúc 3 giờ, rồi đọc kinh tối. Con biết nhịn chồng con và mọi người, biết tha thứ cho mọi người. Con đã thay đổi một cách không ai ngờ. Điều quan trọng nhất là con biết mở lòng đón nhận và mở tay giúp đỡ mọi người.

Con làm tiệm bánh, bây giờ con mở bài giảng của cha hằng ngày để cả tiệm cùng nghe. Tối về nhà lại nghe

giảng cho tới khi ngủ. Khi con ngủ rồi mà cha vẫn còn giảng.

Chồng con cũng thay đổi lạ lùng lắm. Anh đi xưng tội và rước lễ đều. Vợ chồng con và hai con cùng đi lễ để cho cả mẹ con cùng đi. Lúc trước anh hay cần nhần, chửi thề, bây giờ thì ngày thường anh cũng đi lễ. Con xin lỗi Chúa, xin Chúa đừng chấp tội chồng con, con chấp nhận thay tội chồng con và con xin Chúa mở lòng chồng con ra, và Chúa đã nhậm lời con lần nữa.

Cha ơi, bây giờ gia đình con hạnh phúc lắm. Hai con của con đã lớn, đứa 20 và đứa 18, tối nào cũng đợi ba mẹ về rồi đọc kinh tối, chồng con về trễ, có khi 12g khuya mới về, 2 đứa cũng đợi. Con gái con đi học đại học xa, cuối tuần mới về, ngày nào cũng gọi phone và không bao giờ con quên nhắc cháu nhớ đọc kinh.

Hiện tại con cũng nhiều bệnh lắm, bệnh tâm lý vẫn còn, lâu lâu vẫn phải uống thuốc, rồi bệnh bao tử và có bướu nhỏ trong tử cung, thế nhưng, con vẫn vui vẻ chấp nhận. Con không biết cầu nguyện, con chỉ nói: “Chúa ơi, nếu những gì đẹp lòng Chúa thì xin ban cho con chấp nhận mọi sự đau đớn, con dâng hồn xác, gia đình con cho Chúa. Lạy Chúa Giêsu, con tín thác nơi Chúa, con dâng phó mọi sự cho Chúa!” Ngày nào con cũng dâng lên Chúa có vậy thôi, vì con biết những gì Chúa cho con là toàn điều tốt đẹp. Xin cha cầu nguyện cho gia đình con biết mở lòng ra và vững đức tin. Con xin Chúa và Mẹ Maria ôm ấp cha trong vòng tay của Ngài.

Nga Nguyễn
27 Schill Ave, Kenner, LA 70065 - USA

Chuyên mục : Mỗi Tháng Một Chuyện

NHỮNG CÁNH CÒ CÔI CÚT

*N*hìn một loạt tin nhắn dài dằng dặc những quảng cáo, tin tức thời sự nóng bỏng, chuyện trong nhà ngoài phố, cơm áo gạo tiền... đôi mắt người thiện nguyện Tín Thác dừng lại ở tin nhắn của một nữ nhà báo. Nội dung tin nhắn chị cho biết có 3 em học sinh mới tốt nghiệp trung học, thi đại học đạt điểm cao và có hoàn cảnh rất đáng lưu tâm, không biết Tín Thác có thể giúp gì cho các cháu hay không?

Tất nhiên thiện nguyện Tín Thác không thể từ chối lời mời gọi này. Có lời mời nào có ý nghĩa hơn là lời mời làm việc thiện? Hay chỉ lời mời đi ăn đi nhậu, đi giao tiếp với đại gia, đi gặp gỡ người giàu có máu mặt, có thế giá, có chức tước địa vị... mới có giá trị, mới nhanh nhậu đi ngay! Chúa thương xót có bao giờ từ chối bất cứ lời kêu xin nào từ con cái của mình đâu. Từ trong đáy lòng mình, thiện nguyện viên đã luôn tâm nguyện rằng, chỉ có cầu xin Lòng Chúa Thương Xót với trọn niềm tín thác, cùng với việc làm thực hành lòng thương xót thì mới có thể đổi thay thế giới. Dem yêu thương thay thế ghen tỵ giận hờn, lấy hy sinh phục vụ thay cho ích kỷ nhỏ nhen, lấy việc bác ái đơn sơ mà đánh bay đi những việc làm

hào nhoáng chỉ mang vẻ bề ngoài cho vừa lòng thế gian mà chẳng đẹp lòng Chúa một chút nào.

Theo linh đạo Lòng Thương Xót Chúa, mỗi thiện nguyện viên Tín Thác chọn con đường đồng hành với những mảnh đời nghèo khó, nhờ đó nhìn rõ hơn những điều tưởng nhỏ bé mà thật vĩ đại, những sự hy sinh âm thầm mà tỏa sáng thế gian, làm vui lòng Chúa biết bao nhiêu.

• **Cánh Cò Côi Cút**

Chuyên mục "Mỗi Tháng Một Chuyện" kỳ này xin giới thiệu 3 câu chuyện của "Những Cánh Chim Côi Cút".

Mỗi mảnh đời mồ côi là một câu chuyện khác nhau, nhưng trong những thiết thời u tối đó lại tỏa sáng đức hy sinh vô bờ bến của những người mẹ, sự cố gắng vượt lên nghịch cảnh của chính bản thân, và tấm lòng của những người tưởng xa lạ, hóa ra lại là những người thân tình hơn tất cả.

- Cánh cò Nguyễn Thị Cẩm Tiên - sinh năm 1997. Cô học trò tuổi 18, suốt 3 năm là học sinh giỏi, vừa kết thúc kỳ thi tốt nghiệp cấp 3, khuôn mặt sáng, dáng cao gầy, đôi mắt đượm nét buồn của một tuổi thơ không có bóng dáng cha bên cạnh. Em học rất chăm, năm nay ghi danh vào Ngành Điều Dưỡng Đại Học Y Dược Thành Phố. Được hỏi tại sao em quyết định chọn đại học Y Dược, em thành thực cho biết chỉ muốn làm mẹ tự hào. Đúng thế, mẹ em hẳn phải rất tự hào khi có cô con gái vượt lên tũn hờn của tuổi thơ côi cút, một mẹ một con oằn lưng chống đỡ bao sóng gió cuộc đời.

Mẹ em phải bao lần gạt nước mắt khi một thân một mình nuôi con khôn lớn. Cuộc sống nơi thành thị khó khăn nghiệt ngã, mẹ không được khỏe nên chọn nghề may gia công. Thân hình gầy yếu ấy đã phải gò lưng trên chiếc máy may suốt đêm ngày để có những bữa cơm, những đồng tiền học phí cho con mình. Mẹ Cẩm Tiên kể lại quá trình đi học của con mình

đầy gian lao. Những ngày gần kỳ thi, đêm đêm hai mẹ con chong đèn thức khuya cùng học bài. Con học, mẹ cũng ráng làm cho xong hết hàng hóa khách giao rồi cùng ngồi học với con. Bài con có thể chưa kịp thuộc, mà mẹ đã thuộc lâu từ hồi nào rồi.

- Cánh cò nhỏ nhắn thứ hai tên là Huỳnh Thùy My.
Đúng là cái tên gọi lên dáng người. Thùy My bẽn lẽn ít nói, lúc nào cũng trả lời xiu xiu như cô mèo nhỏ. Qua dòng chảy câu chuyện, là ký ức về 3 mẹ con đơn côi nơi lòng Sài Gòn náo nhiệt. Ba của My mất từ năm em 10 tuổi, mẹ em dù sức khỏe yếu nhưng cũng cố đi làm công nhân để nuôi hai chị em ăn học.

Những năm gần đây mẹ của My sức khỏe yếu đi nhiều, nên qua phụ bán quán bún riêu cho dì của My. Chị gái của My sau khi học xong lớp 12 quyết định nghỉ học, bán bánh tráng trước cổng trường, nuôi ước mơ em gái mình sẽ thay chị vào đại học để thành cô cử nhân. Người chị ấy chọn con đường hy sinh tuổi trẻ, hy sinh ước mơ vào đại học, để đổi lấy cơ hội cho em mình được học hành đàng hoàng, có tương lai. My thi vào trường Đại Học Khoa Học Xã Hội Nhân Văn với số điểm rất khả quan.

- Cánh cò cô út thứ ba mang cá tính mạnh mẽ như một cậu trai. Em tên là Nguyễn Hà Minh Thu. Ba mẹ chia tay, Thu về ở với mẹ. Như để bù đắp thiệt thòi mà người mẹ yêu dấu của mình phải trải qua, em ngoan và học rất giỏi. Nhiều năm em luôn được các bạn tin yêu bầu làm lớp trưởng. Cô giáo tự hào về cô học trò xuất sắc của mình. Thu chọn thi vào Đại Học Ngân Hàng.

Thu còn một em trai, năm nay vào lớp 2. Ba mẹ con từ Hải Phòng vào Sài Gòn sinh sống. Mẹ của Thu làm nhân viên văn phòng. Một mình nuôi con gái lớn vào đại học, con trai

nhỏ mới chỉ học lớp 2, đối với cô là sự cố gắng mà không phải bà mẹ nào cũng làm được. Hy sinh tuổi xuân, hy sinh nhan sắc, chẳng dám nghĩ đến chuyện tìm kiếm hạnh phúc mới, nhưng đối với cô đó là những hy sinh rất xứng đáng.

Thu đang cố gắng học tiếng Anh để kiếm học bổng du học. Ước mơ của Thu là được làm việc cho UNICEF – không phải là một ước mơ về cơm áo gạo tiền thực dụng nào đó, mà chính là mơ ước được tham gia vào công tác giúp đỡ trẻ em khó khăn thiệt thòi trên toàn thế giới.

Ba cô gái cùng tuổi 18. Ba mảnh đời cùng vắng bóng người cha. Nhưng cả 3 câu chuyện đều ánh lên thông điệp màu hồng đẹp tươi: tình yêu và lòng hy sinh, lòng thương xót và đức bác ái vô bờ của những người thân ruột thịt dành cho nhau.

• Cánh Cò Vỗ Cánh Bay Xa

Ngay khi nắm được thông tin những cánh cò côi cút đang cần tiếp sức để con đường học vấn không bị đứt quãng bởi cái nghèo và sự thiệt thòi về hoàn cảnh gia đình, người linh mục lành tử nhanh chóng có phương án tìm nguồn hỗ trợ để các em được tiếp sức kịp thời, cho đường học vấn bớt phần trắc trở chông gai. Tấm lòng của ông là thế, một đời nguyện loan báo và thực hành Lòng Chúa Thương Xót. Có khó khăn đau khổ là sẽ có Lòng Thương Xót san sẻ gánh đỡ, không so đo xem sự giúp đỡ ấy có làm mình thiệt thòi hay không...

Tín Thác đã gặp gỡ các em và mang theo món quà của Lòng Chúa Thương Xót. Mỗi em nhận được một chiếc xe đạp mới tinh và học bổng một triệu đồng. Dù món quà thật nhỏ bé, nhưng chiếc xe đạp và học bổng đã ghi dấu một kỷ niệm đẹp trên đường đời: có khoảnh khắc những cánh cò côi cút đã được gặp Lòng Chúa Thương Xót.

Học bổng Lòng Chúa Thương Xót đã được Tín Thác tận tay trao cho cô giáo đại diện trường THPT Bà Điểm, và

các phụ huynh. Cẩm Tiên, Minh Thu và Thùy My sẽ được biểu dương trong buổi khai giảng năm học để các em học sinh khóa mới biết đến gương chăm ngoan vượt khó của những cánh có côi cút.

Trái tim người thiện nguyện thật vui khi thấy Minh Thu, Cẩm Tiên, Thùy My mỗi em một chiếc xe đạp mới và phần học bổng cùng cô giáo chủ nhiệm đạp xe về với nhau, ríu rít câu chuyện về ước mơ khi ra trường và lời hứa một ngày gặp lại đầy tình thân ái.

Cánh cửa cuộc đời đã mở ra với các em, vì các em đã mạnh mẽ vượt qua sóng gió những năm tháng thơ trẻ Mong các em hãy mang theo trong mình tình yêu thương của mẹ, của thầy cô, của bạn bè, những người tốt quanh mình, và những kỷ niệm đẹp về Lòng Chúa Thương Xót làm hành trang để bước vào cuộc sống.

• Thiện Tâm Làm Nên Thiện Nhân

Những cánh chim đó không côi cút vì có sự đồng hành của chị Thu Hồng báo Phụ Nữ, cô Túy Phụng hiệu phó trường Bà Điểm, Hóc Môn. Cô Túy Phụng là người giới thiệu hoàn cảnh của các em cho chị Thu Hồng. Và chính nhà báo này đã gửi thông điệp ấy cho thiện nguyện Tín Thác. Cảm ơn sự kết nối rất đẹp giữa ba nhà : Nhà báo – Nhà giáo – Nhà tài trợ ! Dòng chảy yêu thương cứ nối dài mãi như thế...

Thiện nguyện Tín Thác vui mừng vì những nỗ lực thực hành lòng thương xót không mệt mỏi đã đánh thức được lương tâm con người từ nhiều giai tầng xã hội. Không đơn thuần là những hoạt động trong phạm vi người cùng đức tin Công Giáo với nhau, nay những tâm tình mà Tín Thác muốn truyền tải qua việc bác ái đã có hồi âm. Công việc loan truyền và cổ vũ tình yêu thương giữa người với người, đánh thức thiện tâm nơi con người qua ánh sáng Lòng Chúa Thương Xót đã được các nhà báo, các thầy cô giáo và nhiều người quan tâm ủng hộ.

Đây là một tín hiệu rất vui mừng cho thấy ngọn gió lành Tín Thác, hương thơm ngát nhân ái Lòng Thương Xót đã được bay đi xa, lan tỏa đến nhiều góc ngách, nhiều tâm hồn con người.

Dấu chân Lòng Thương Xót đã vươn đến nhiều hoàn cảnh, nhiều số phận. Không cứ phải cùng nhóm, cùng bè cánh mới được nhận tình yêu từ Lòng Chúa Thương Xót mà là tất cả mọi người sống trong hành tinh này. Bất cứ mảnh đời nào đau khổ nghèo khó, mảnh đời ấy sẽ được giúp đỡ từ Lòng Chúa Thương Xót. Bác ái chẳng có sự phân biệt nào cả, bác ái cũng không biết đến những rào cản vô hình hay hữu hình nào hết. Nếu là những việc lành thì thiện nguyện Tín Thác luôn nỗ lực hết mình, âm thầm gửi hương thơm quả ngọt Lòng Chúa Thương Xót đến anh em mình, đến đồng bào mình.

Cảm ơn ngọn gió Lòng Thương Xót đã thổi hồn vào những công việc của thiện nguyện Tín Thác, thổi hồn yêu thương vào tâm hồn những nhà báo, những nhà giáo có tâm có đức để họ yêu thương vô vị lợi, không tính toán thiệt hơn khi làm bác ái. Những con người thiện tâm gặp nhau chẳng phân biệt tôn giáo giai cấp nghề nghiệp, truyền đi những thông điệp bác ái nhân văn một cách hồn nhiên nhất, thân thiện nhất, chẳng phải là thực hành lòng thương xót đó sao? Nhờ những thiện nhân ấy mà những bước chân Tín Thác sẽ guồng lên mạnh mẽ hơn, không mệt mỏi, không sờn lòng nản chí, những bước chân nhẹ tênh thanh thoát, tiếp tục hành trình yêu thương và san sẻ.

Thiện tâm thì tâm an bình.

Thiện tâm sẽ nảy sinh những thiện nhân tràn đầy tình yêu cuộc sống, yêu thương con người.

Bình an dưới thể cho người thiện tâm!

*Thành Tâm
Sài Gòn chiều mưa 2015*

Chứng nhân LTX tại Việt Nam

1- **Giáo Phận Thái Bình.** Con xin cảm ơn Chúa, Đức Mẹ, cùng các thánh. Nhờ lời cầu nguyện của cha cùng cộng đoàn mà Chúa đã thương tuôn đổ muôn vàn hồng ân xuống cho gia đình con trong thời gian vừa qua. Ân huệ Chúa vô cùng lớn lao và tình yêu của Chúa vô bờ bến.

Cháu ngoại của anh trai con tên là Đinh Minh Ngọc, được 8 tháng tuổi, đã chết đi mà nay Chúa đã cho sống lại. Anh con gọi từ bệnh viện về vừa khóc vừa nói con nhận tin xin cha cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa cho cháu Ngọc đang trong tình trạng nguy kịch. Bác sĩ nói là cháu không còn thuốc cứu chữa được nữa vì đã dùng đủ các loại thuốc rồi mà bệnh tình không hề thuyên giảm mà còn nặng hơn.

Sau khi nhận tin thì con được cha trả lời là hãy an tâm tin tưởng và tín thác vào Chúa và Mẹ, cha và cộng đoàn sẽ hiệp ý cầu nguyện cho. Từ lúc nhận được tin nhắn của cha thì con rất an tâm và không còn khóc nữa. Hết đêm rồi đến ngày, anh con cứ liên tục gọi điện cho con và con khuyên anh đọc kinh cầu nguyện với Lòng Thương Xót Chúa, Chúa sẽ không bao giờ bỏ mình đâu. Con xin Chúa nếu cho cháu sống thì được mau khỏi bệnh để cháu về nhà với bố mẹ, nếu Chúa cất cháu về thì con xin dâng cho Chúa như là của lễ toàn thiêu. Con tin rằng xưa kia Chúa đã cho người chết sống lại, người câm nói được, người mù xem thấy và người điếc được nghe, giờ đây xin Chúa nhận lời cầu nguyện của con là một kẻ tội lỗi kêu xin. Con xin Chúa đủ lòng thương xót đến con nhưng đừng theo ý con mà theo thánh ý Chúa. Vậy là con an tâm và tín thác vào Chúa. Chúa đã chạnh lòng thương, ngay ngày

hôm sau cháu con tỉnh lại và khỏe dần mỗi ngày. Thật là một hồng ân tuyệt vời Chúa đã ban cho gia đình chúng con.

Hồng ân thứ 2 là Chúa đã ban ơn cho bố của con. Bố con trước đây rất khô khan và không tin vào Chúa cho lắm bởi vì ông nội của con là đạo theo. Bố con bị bệnh sỏi thận gần một năm và đau lắm. Khi đi khám bệnh, bác sĩ nói là sỏi thận bị ở 2 bên, 1 bên thì 12 viên sỏi non và bên kia là 12 viên sỏi già. Bác sĩ khuyên mổ nhưng bố con không chịu mổ, ngay cả con cái cho tiền và có người chăm sóc thúc dục bố con mổ nhưng bố vẫn không chịu mổ. Bệnh tình của ông ngày càng nặng hơn, bụng sưng to lên và da thì bị vàng, nếu bụng không sưng thì 2 đầu gối cũng sưng. Bố con chỉ còn da bọc xương và đau đốn lăm.

Kể từ lúc cha về quê hương Thái Bình để loan truyền Lòng Thương Xót Chúa, bố con đi tham dự thánh lễ và nghe cha giảng, được nghe những chứng nhân sống động của Lòng Thương Xót Chúa, thế là ông cầu nguyện với Lòng Thương Xót Chúa. Con đưa cho ông cuốn sách “Tâm Thư Lòng Nhân Hậu Của Cha” và sách kinh Lòng Thương Xót Chúa. Hằng ngày ông rất chịu khó đọc kinh và cầu nguyện khẩn xin với Lòng Thương Xót Chúa.

Kỳ diệu thay, Chúa nhận lời và ban cho bố con khỏi bệnh, không phải mổ nữa. Ông không phải mất tí tiền thuốc nào và nay siêng năng đi lễ mỗi ngày để rước Chúa vào lòng. Xưa kia bố con khô khan nguội lạnh mà nay đạo đức thì không ai bằng. Con hết lòng cảm ơn Chúa và Mẹ Maria.

Điều kỳ diệu nhất là bố con không những nhận biết Chúa mà còn giới thiệu Lòng Thương Xót Chúa cho mọi người. Ông khuyên mọi người hãy đến với Lòng Thương Xót Chúa để tìm được sự bình an. Alleluia! Tạ ơn Chúa!

*Maria Trịnh Thị Vang ĐT: 0964771841
- xứ Cổ Việt - GPThái Bình*

2- Giáo Phận Bắc Ninh

Con tên là Nguyễn Thị Hoán, 67 tuổi, ở giáo xứ Lai Tê, giáo phận Bắc Ninh. Con làm chủ tịch hội đồng quản trị công ty Trung Nghĩa-chăn nuôi trồng trọt. Con viết thư này xin cha cầu nguyện cho mọi người trên thế giới biết yêu thương đùm bọc chia sẻ nhau. Xin cho có nhiều người mở lòng giang rộng cánh tay nâng đỡ những người đang gặp khó khăn. Con nghĩ cha đi rao giảng lời Chúa chắc cũng gặp gian nan vất vả. Xin Chúa luôn nâng đỡ và an ủi cha trong lúc buồn phiền vất vả. Con là người được nhiều ân sủng của Chúa và con xin kể một vài ơn mà con được Chúa thương.

Con là người bị ung thư cổ tử cung, bệnh án là sau khi mổ 2 tuần phải truyền hóa chất, thế nhưng, con đã tén thác vào Chúa, con cầu xin Chúa và Ngài đã nhận lời con. Sau khi mổ xong, con không phải hóa trị. Bác sĩ nói: “Đây là một điều lạ, tôi chưa bao giờ thấy một người bệnh nặng như thế mà khỏi được như vậy.” Con tạ ơn Chúa muôn đời.

Khoảng giữa năm 2002, con có một người con đang học ở New Zealand. Một lần vì ngủ gật khi đang chạy xe nên đã bị lao xuống vực sâu, cháu bị gãy cổ. Khi nghe tin đó, con đau buồn biết là chừng nào. Con liền chạy đi cầu khẩn, vừa về tới nhà thì nhận được tin cháu đã tỉnh. Thật là một hồng ân đặc biệt Chúa dành cho gia đình con. Bác sĩ ở Việt Nam nói, nếu cháu có sống thì cũng bị liệt toàn thân, thế nhưng Chúa đã ban cho cháu đi lại bình thường như mọi người sau 6 tháng trở về Việt Nam. Tạ ơn Chúa!

Con được một thầy tặng một thẻ nhớ có 300 bài giảng Lòng Thương Xót Chúa, con cứ nghe đi nghe lại, và còn cho mọi người cùng nghe, kể cả những người ngoại đạo. Ai cũng thích lắm! Người ngoại đạo còn nói sao cha rao giảng lời Chúa hay thế!

Giờ đây Chúa đã ban cho con những gì con ao ước. Con viết lá thư này chia sẻ với cha và cộng đoàn. Xin cho con được làm cầu nối với cộng đoàn Lòng Thương Xót Chúa để chung vui sẻ buồn nhé!

*Nguyễn Thị Hoán, xứ Lai Tê,
GP Bắc Ninh*

3- Giáo Phận Sài Gòn

Con là Maria Vũ Thi Kim Yến, 46 tuổi. Từ ngày nghe những lời cha giảng về lòng Chúa thương xót, con thấy sao con lại vô ơn với Chúa và phản bội Mẹ. Con đã khóc rất nhiều và hối hận khi nghĩ mình bị mọi người đối xử tàn nhẫn đưa mình vào đường cùng. Con đã hận và thậm chí trách Chúa và Mẹ rằng vợ chồng con đâu có làm gì ác sao Chúa cho vợ chồng con gặp toàn những điều bất hạnh.

Chồng con thì bị lừa về lò bánh mì đến nỗi trắng tay, còn riêng bản thân con thì bị bệnh nhân xơ tử cung, đã mổ bốn lần nhưng vẫn không thụ thai. Hai đứa con nhỏ thì thay nhau nằm bệnh viện. Gia đình con toàn nghe những điều không tốt, nói là vợ chồng con giả vờ và lừa dối. Lúc đó con chỉ biết khóc và hờn giận Chúa nên con bỏ đọc kinh và không đi lễ trong mấy năm.

Con đã được nhiều người khuyên nên đến với Lòng Thương Xót Chúa nhưng lúc đó con đã không còn tin tưởng gì hết. Con bị mẹ chồng hành hạ và bắt chồng con phải bỏ con vì con không mang lại giàu sang cho chồng, chỉ mang đến gánh nặng và sự xui xẻo. Mẹ chồng bắt anh phải bỏ con để kiếm người khác, mong làm lại cuộc đời.

Chồng con vẫn thương con, nhưng lúc đó con chỉ nghĩ đến cái chết và muốn đem 2 đứa con cùng chết theo để

khỏi phải sống trên cuộc đời đầy dối trá này. Thế nhưng, Chúa đã thương con. Có một lần chồng con rủ con đến nhà thờ Chí Hòa cầu nguyện Lòng Thương Xót Chúa để được an ủi. Con đi cho anh đỡ buồn. Khi đến nơi, thấy cộng đoàn cầu nguyện và làm giờ Lòng Thương Xót, con cảm thấy sao mình tội lỗi quá và ân hận khi mình bỏ Chúa và Mẹ một cách vô lý. Con chạy đến nhà thờ xin xưng tội. Khi bước vào tòa cáo giải, con chỉ nói được một câu "xin cha tha thứ cho con" và con đã khóc rất nhiều. Cha hỏi con có tâm sự gì sao mà đau khổ thế. Con trả lời vì con đã hận mọi người mà bỏ Chúa và Mẹ, nay con cảm thấy mình tội lỗi hơn cả quân dữ bắt Chúa và giết Chúa. Kể từ đó, con luôn chạy đến với Lòng Thương Xót Chúa. Con xin được vác thánh giá với Chúa cho đến ngày con được Chúa gọi về.

Con bị bệnh tim đã 30 năm nhưng Chúa đã ban ơn chữa lành cho con và con đã được khỏi. Nay Chúa cho con được vác thánh giá theo Chúa là con bị nhân xơ tử cung. Con đã mổ 4 lần. Con luôn sống trong bệnh tật. Cứ mỗi khi mặt trời lặn là con bị đau. Nhiều lần đức tin bị chao đảo, con tự hỏi sao Chúa không cho con chết đi. Những lúc đó, con được chính người chồng của con an ủi. Anh nói với con rằng hãy đồng hành cùng với Mẹ Maria và vững bước tới, và con lại vững niềm tin thác vào lòng Chúa thương xót.

Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa!

Maria Vũ Thi Kim Yến
GP Sài Gòn

Chuyên mục : Sống Giáo Lý Lòng Chúa Thương Xót

"CHÌA KHÓA CUỘC ĐỜI"

• *Câu chuyện: "CHIẾC VALI TẮM TÔI"*

Có một người đàn ông nhận biết rằng mình đã chết, ông thấy Chúa đến gần ông với một cái vali trong tay.

Chúa bảo: Này con, con đã đến lúc đi rồi.

Ngạc nhiên, người đàn ông trả lời: Bây giờ sao?

Mau quá vậy? Con có quá nhiều dự định...

- Rất tiếc nhưng đã đến giờ đi rồi.

Người đàn ông hỏi Chúa: Chúa ơi, có gì trong cái vali đó vậy?

Chúa trả lời: Những gì thuộc về nhà người.

- Những gì thuộc về con? Ý Chúa muốn ám chỉ những đồ đạc, áo quần, tiền bạc của con?

Chúa trả lời: Những cái đó không phải của nhà người, chúng thuộc vào trần gian.

Người đàn ông hỏi: Có phải nó là ký ức của con?

Chúa trả lời: Những cái đó không bao giờ thuộc về nhà người, chúng thuộc vào thời gian.

- Có phải là những tài ba của con?

Chúa trả lời: Những thứ đó không bao giờ là của nhà người, chúng tùy thuộc vào những tình huống.

- Có phải là các bạn bè và gia đình?

Chúa trả lời: Rất tiếc chúng đã không bao giờ là của nhà ngươi, họ thuộc vào con đường (mà ngươi đã đi qua).

- Có phải là vợ và con trai của con?

Chúa trả lời: Họ đã không bao giờ là của nhà ngươi, họ thuộc vào trái tim của nhà ngươi.

- Có phải là thân xác con?

Chúa trả lời: Cái đó đã không bao giờ là của nhà ngươi, nó thuộc vào cát bụi.

- Có phải là linh hồn của con?

Chúa trả lời: Không, cái đó là của Ta.

Đầy sợ hãi, người đàn ông lấy cái vali từ tay Chúa và tá hỏa nhận ra rằng chiếc vali này có ổ khóa to dùng đã gỉ sét... Ông hỏi Chúa:

- Lạy Chúa, có gì trong vali bí hiểm này vậy? Nhưng tại sao lại không có chìa khóa, làm sao con mở đây?

- Chúa trả lời: Trong đó có một trái tim của con, và Ta sống rất cô đơn trong đó. Chìa khóa con giữ... nhưng dường như con đã vất nó xuống sông... từ lâu lắm rồi, đến nỗi ổ khóa đã rỉ sét cả chục năm rồi... không có cách nào mở được đâu.

- Thế thì bây giờ con sắp sửa đi tới đâu???

Chúa trả lời: Con à... dù con đi đâu Ta vẫn mãi ở trong con... Nhưng có một điều rất đáng tiếc... lòng con như chiếc vali khép kín này... con không mở lòng đón nhận Ta... vì thế mặc dù cho tới nay Ta mãi ở trong con... nhưng riêng con... con không nhận ra Ta đang ở cùng con mà thôi !!! Lòng con như chiếc vali tối tăm khép kín này... giữa vùng trời ánh sáng rực rỡ của Ta...

Kết quả thăm thương: Ta bơ vơ trong trái tim con... Còn con, con như thấy mình bị giam hãm trong chốn luyện

hình u tối, ngay trong Vương Quốc Tình Yêu Đầy Ánh Sáng nhiệm màu của Ta...

- Chúa Bơ Vơ! Còn Con Bị Giam Hãm!

****Câu Hỏi Gợi Ý***

- 1). *Người đàn ông này sẽ đi về đâu?*
- 2). *Có cách nào giúp ông thoát khỏi vali tắm tối?*
- 3). *Chìa khóa là gì? Chìa khóa nằm ở đâu?*
- 4). *Đâu là bài học từ câu chuyện?*

****Bài Học***

I. Đời Sống Con Người

1. Đời sống hành trình tiến về đời sau, mang theo hành trang là thành quả từ sự sống hiện tại.

2. Khi chết, mọi người sẽ gặp Chúa phán xét tùy việc lành dữ khi còn sống.

3. Khi chết, những vật chất, tinh thần, tình cảm sẽ dần tan biến. Con người chỉ còn theo việc LÀNH - DỮ, THIỆN - ÁC, THƯƠNG - GHÉT ra tòa phán xét, kết thúc khác nhau tùy vào mỗi người.

II. Chìa Khóa Đời Sau:

1. Chìa khóa mở vali cuộc đời hạnh phúc, chính là Lòng Chúa Thương Xót. Chìa khóa được đặt trong Tim mỗi người.

2. Nhận biết và tín thác vào Lòng Chúa Thương Xót, đó là nắm được chìa khóa. Tin là chọn Chúa làm chủ đời mình. Tin là gắn chặt đời mình với Chúa. Tin là chu toàn bổn phận, là vác thập giá theo Chúa.

3. Sống Thương Xót, đó là mở Chìa Khóa: sống thương xót trong 3 cấp bậc: cầu nguyện - lời nói - việc làm. Thương yêu là tiêu chuẩn ngày phán xét.

III. Quyết tâm: Đến với Lòng Chúa Thương Xót:

1. Sống Tín Thác vào Chúa: là bảo đảm hạnh phúc Nước Trời. "Lạy Chúa Giêsu, con tín thác vào Chúa"

2. Sống Thương Xót: là cách mở chìa khóa của Lòng Thương Xót.

"Phúc cho ai có lòng thương xót, vì họ sẽ được Chúa xót thương." "Hãy có lòng thương xót, như Cha."

3. Rao truyền Lòng Thương Xót Chúa là cách được Chúa là thẩm phán yêu thương trong giờ chết.

****"Nòng Cốt Của Phúc Âm: Lòng Thương Xót"***

"Giáo Hội là Mẹ dạy chúng ta sống điều nòng cốt trong Tin Mừng của Chúa Giêsu, đó là Lòng Thương Xót, làm các việc lành phúc đức để cải tiến thế giới."
(ĐTC Phanxicô).

ĐTC Phanxicô đã nói như trên với hơn 50 ngàn tín hữu và du khách hành hương năm châu trong buổi tiếp kiến chung sáng thứ tư, ngày 10/09/2014 tại quảng trường Thánh Phêrô.

Trong bài Huấn Dụ, Đức Thánh Cha đã tiếp tục loạt bài Giáo Lý về Giáo Hội.

- Giáo Hội là Mẹ làm cho chúng ta lớn lên với ánh sáng và sức mạnh của Lời Chúa, chỉ cho chúng ta con đường cứu độ và bảo vệ chúng ta khỏi sự dữ.

- Nhưng Giáo Hội cũng là Mẹ giáo dục chúng ta làm các việc của Lòng Thương Xót. Một nhà giáo dục tốt chỉ cho thấy điều nòng cốt, không lạc trong các chi tiết, nhưng

muốn thông truyền điều thực sự quan trọng, để con cái hay học trò tìm ra ý nghĩa và niềm vui sống.

- Và điều nòng cốt, theo Phúc Âm, là Lòng Thương Xót. Chính Chúa Giêsu nói một cách rõ ràng, khi tóm tắt Giáo Huấn của Người cho các môn đệ: "Các con hãy thương xót, như Cha các con ở trên trời là Đấng Xót Thương" (Lc 6, 36).

- Có thể nói là Kitô Hữu mà không thương xót không? Không! Tín Hữu Kitô phải là người thương xót, bởi vì đó là trọng tâm của Tin Mừng.

Và trung thành với giáo huấn này, Giáo Hội chỉ có thể lập lại cùng điều ấy với con cái mình: "Các con hãy thương xót", như Thiên Chúa Cha và như Chúa Giêsu đã thương xót.

*Lm. Fx. Nguyễn Văn Việt
Trưởng Ban Giáo Lý
Giáo Phận Vĩnh Long-Toàn Quốc*

LỜI KẾT TẬP SAN THÁNG 9-2015

- Hôm nay, trong giờ thánh lễ, tôi nhìn thấy Chúa Giêsu giữa những thống khổ, dường như Người đang hấp hối trên thập giá. Chúa phán với tôi : *"Hỡi ái nữ của Cha, con hãy thường xuyên suy ngắm các đau khổ Cha đã chịu vì con, và khi ấy, không còn đau khổ nào con chịu vì Cha mà còn quá đáng đối với con nữa. Con làm hài lòng Cha rất nhiều khi suy ngắm về cuộc Khổ Nạn bi thảm của Cha. Con hãy liên kết những đau khổ nhỏ mọn của con đối với cuộc Khổ Nạn thảm thương của Cha để chúng con có giá trị vô cùng trước uy linh Cha."* (NK, 1512)

"Con thường gọi Cha là Tôn Sư của con. Điều này làm thỏa lòng Cha; nhưng hỡi môn đệ của Cha, con đừng quên con là một môn sinh của vị Tôn Sư Tử Giá. Chỉ một chữ đó đã đủ cho con. Con biết những gì chứa đựng trong thánh giá." (NK,1513)

- Hôm nay, tôi thưa với Chúa Giêsu: *"Chúa có thấy còn đó bao nhiêu khó khăn cần phải vượt qua trước khi người ta tin chính Chúa là tác giả của công cuộc này không? Và ngay cả lúc này, đâu phải ai cũng tin vào việc ấy đâu!"* Chúa đáp: *"Hỡi con nhỏ của Cha, con hãy an lòng; không gì có thể chống lại thánh ý Cha. Mặc dù có những lời xâm xỉ và ác cảm của chị em, nhưng thánh ý Cha sẽ được hoàn thành nơi con với tất cả sự viên mãn, cho đến chi tiết cuối cùng trong những ước muốn và kế hoạch của Cha. Con đừng quá u buồn về điều này; Cha còn là tảng đá vấp phạm cho một số linh hồn."* (NK, 1531)

- Chúa ban ánh sáng cho con tôi biết thấu đáo hơn về thánh ý Người để buông mình hoàn toàn cho thánh ý ấy. Ánh sáng này đã củng cố tôi trong niềm bình an sâu xa và cho tôi hiểu rằng không nên sợ hãi điều gì, ngoại trừ tội lỗi.

Bất cứ điều gì Chúa gửi đến, tôi đều đón nhận trong sự hoàn toàn suy phục thánh ý Người. Bất cứ nơi nào Thiên Chúa đặt tôi vào, tôi sẽ phấn đấu hết khả năng để trung thành thực thi thánh ý cũng như những ước muốn của Người, mặc dù với tôi, thánh ý ấy sẽ gian truân và khó khăn, tương tự như với Con Một của Người là Chúa Giêsu khi cầu nguyện trong vườn Cây Dầu.

Tôi đã thấy rằng: thánh ý Cha trên trời đã được hoàn toàn thành nơi Người Con đầu yêu của Người thế nào, thì thánh ý ấy cũng sẽ được hoàn thành nơi chúng ta như vậy: tức là qua đau khổ, bách hại, lăng mạ và nhục nhã. Nhờ tất cả điều ấy mà linh hồn tôi sẽ nên giống Chúa Giêsu.

Những đau khổ càng lớn lao, tôi càng thấy mình nên giống Chúa Giêsu hơn. Đây là con đường đảm bảo nhất. Nếu có một con đường nào tốt hơn, có lẽ Chúa Giêsu đã chỉ cho tôi biết rồi. Nhưng đau khổ không tước mất niềm an bình của tôi. Ngược lại, dù tôi được cảm hưởng bình an sâu xa, nhưng niềm bình an ấy cũng không làm giảm bớt kinh nghiệm đau khổ của tôi. Mặc dù tôi thường cúi mặt xuống đất trong nước mắt dần giụa, nhưng chính lúc ấy linh hồn tôi lại được tràn ngập bình an và hạnh phúc sâu xa...

(NK, 1394)

- Lạy Chúa Giêsu của con, trong cay đắng và đau đớn kinh hồn,

Con vẫn cảm được cái nung yêu của Thánh Tâm Chúa.

Như một người mẹ, Chúa áp con vào lòng,
Và thậm chí hiện nay, Chúa cho con cảm nghiệm
những bức màn che khuất.

Lạy Chúa Giêsu của con, trong hoang mạc và kinh
hoàng chung quanh đây,

Trái tim con vẫn cảm thấy ánh nhìn ấm áp của Chúa,
Điều mà không giống tổ nào có thể mờ xóa khỏi con,
Vì Chúa ban cho con sự đảm bảo về tình yêu lớn lao
của Chúa, ôi Thiên Chúa.

Lạy Chúa Giêsu của con, giữa những khốn cùng bi
thương của kiếp sống này,

Chúa chiếu sáng như một vì sao bảo vệ con khỏi bị
tiêu trầm.

Và cho dù những khốn nạn của con kinh khủng,

Con vẫn trọn niềm tín thác vào quyền năng Lòng
Thương Xót Chúa.

Lạy Chúa Giêsu ẩn thân, trong cuộc chiến giờ sau hết
của con,

Ước chi ân sủng toàn năng Chúa trào xuống cho hồn
con,

Để giờ phút lâm chung, con có thể ngược nhìn Chúa

Và được thấy Chúa nhân tiền như các phúc nhân
thiên đàng.

Lạy Chúa Giêsu của con, giữa những hiểm nguy bao
quanh con đây,

Con bước trong đời giữa tiếng reo mừng, đầu ngẩng
hiên ngang,

Bởi vì trước Trái Tim đầy yêu thương của Chúa,

Mọi quân thù sẽ bị nghiền nát, mọi bóng tối đều bị
xua tan. (NK,1479)